

ขวาน หลวงปู่เจี๊ยะ

ชีวประวัติพระครูสุทธิธรรมรังษี (หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)

และพระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ภูริทัตตเจดีย์ วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

ขวาน หลวงปู่เจี๊ยะ

ธรรมบรรณาการ เพื่อน้อมถวายเป็นอาจาริยบูชา

เนื่องในวันคล้ายวันมรณภาพ ปีที่ ๖

พระครูสุทธิธรรมรังษี

(หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)

ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ขวาน หลวงปู่เขี้ยะ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม ๒๕๕๓

จำนวนพิมพ์ : ๘,๘๖๘ เล่ม

คณะผู้จัดพิมพ์ : คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
และคณะเรือบุญปากน้ำ
ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

พิมพ์ที่ บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

๖๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ (เพชรเกษม ๖๙) แขวงหนองแขม
เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ ๐๒-๔๔๔-๓๓๕๑-๙ โทรสาร ๐๒-๔๔๔-๐๐๗๘
e-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

คำนำ

ขอนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ขอนอบน้อมแด่พระสัทธรรม อันเป็นธรรมนำหมู่สัตว์ให้ข้ามพ้นจากวัฏสงสาร

ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันยิ่งใหญ่

ขอนอบน้อมแด่ องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้สืบพระศาสนาจำเดิมแต่พุทธกาลเป็นลำดับมา

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร และคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ ได้รวบรวมพระธรรมเทศนาโดย **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** (พระธรรมวิสุทธิมงคล) วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี นำมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ **"ขวานหลวงปู่เจี๊ยะ"** แจกเป็นธรรมบรรณาการ เพื่อน้อมถวายเป็นอาจาริยบูชา เนื่องในวันคล้ายวันมรณภาพ ปีที่ ๖ **หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท** ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ นี้

ในการทำหนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ใจในธรรมจะได้ค้นคว้าศึกษาปฏิบัติสืบต่อไป ผู้ที่ยังไม่รู้ก็จะได้รู้ ผู้ที่รู้แล้ว ก็จะได้รู้เพิ่มขึ้น ผู้ที่ยังสงสัย จะได้คลายความสงสัย กลายเป็นสัมมาทิฐิได้ เมื่อได้อ่านแล้ว จิตจะเกิด

ความอิ่มเอิบแจ่มใสเบิกบานสำราญใจ ประดุจได้ดื่มโอชารส แห่งธรรม อันเป็นรสประเสริฐเลิศยิ่งกว่ารสอื่นใด

ด้วยมีเวลาอันกระชั้นชิด ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ อาจจะมีความบกพร่องอยู่บ้าง จึงขออภัยจากท่านผู้รู้ ในที่นี้ด้วย พร้อมทั้งขอขอบคุณในการขวนขวายประสานงานจาก คณะศิษยานุศิษย์ รวมทั้งผู้ร่วมบริจาคจัดพิมพ์ จนหนังสือสำเร็จลุล่วงด้วยดี หากแม้มีข้อผิดพลาดใดๆ ขอพระรัตนตรัยโปรดงดโทษล่วงเกินอันนั้น เพื่อความสำรวมระมัดระวังในกาลต่อไป

โดยเจตนาอันเป็นกุศลนี้ ขอผลานิสงส์ผลบุญ ที่คณะศิษยานุศิษย์ได้กระทำ จงดลบันดาลอุดหนุนค้ำจุน ให้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ และนิพพานสมบัติ สมปรารถนาในสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

คณะเรือบุญปากน้ำ
ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

สารบัญ

หน้า

ชีวประวัติย่อ พระครูสุทธิธรรมรังษี ๑
(หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)

พระหนุ่มสององค์รู้ธรรมตามเรา ๑๙
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

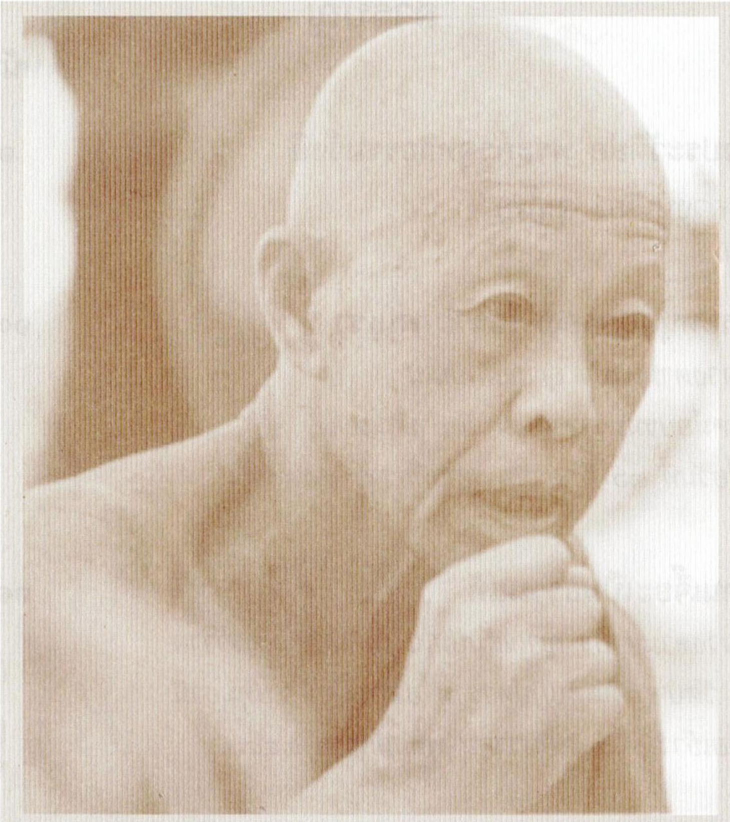
ท่านเจี๊ยะเป็นธรรมแท้ ๓๑
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เทศน์อบรมฆราวาส
ณ วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อ.สามโคก จ.ปทุมธานี
เมื่อเช้าวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

คำปรารภท้ายเล่ม ๓๙

หนังสืออ้างอิง

๑. *ประวัติพระครูสุทธิธรรมรังษี (หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)*
พระผู้เป็นดังผ้าขี้ริ้วห่อทอง

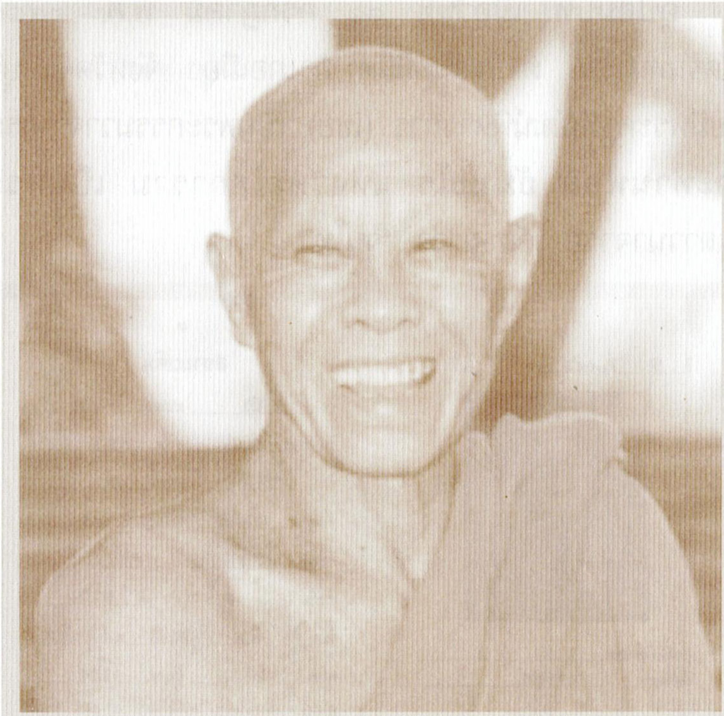
๒. *มรดกธรรมหลวงปู่ฝากไว้*
พระครูสุทธิธรรมรังษี (หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)
วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

สู้ตาย......โว้ย!

ไอ้ห่า....มึงบวชมาภาวนาสู้โยมไม่ได้

มึงจะบวชมาทำไม

ชีวประวัติย่อ

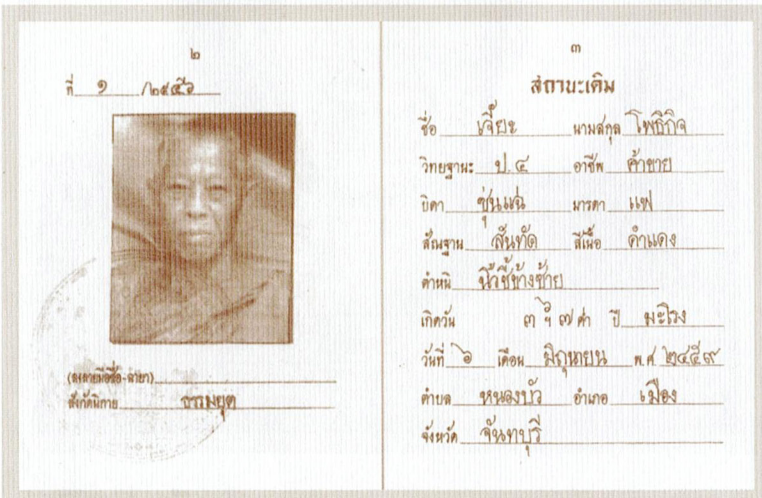
พระครูสุทธิธรรมรังษี (หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท)

วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

นามเดิม โอเจี๊ยะ โพธิกิจ เป็นบุตรของนายซุ่นแจ่และนางแฟ โพธิกิจ

กำเนิด วันอังคารที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๙ ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ปีมะโรง ที่บ้านคลองน้ำเค็ม ตำบลคลองน้ำเค็ม อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี

อุปสมบท เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่วัดจันทนาราม ตำบลจันทนิมิต อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี โดยมีพระครูพิพัฒน์พิหารการ (เชย) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และ**ท่านพ่อลี ธัมมธโร** แห่งวัดอโศการาม เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้ฉายาว่า **"จุนฺโท"**

๒

ที่ ๑ /๒๕๕๐

(ลงลายมือชื่อ-ฉายา)

สังกัดนิกาย ธรรมยุต

๓

สถานะเดิม

ชื่อ เจี๊ยะ นามสกุล โพธิกิจ

วิทยฐานะ ป.๔ อาชีพ ค้าขาย

บิดา ซุ่นแฉ่ มารดา แฟ

สัณฐาน สันทัด สีเนื้อ ดำแดง

ตำหนิ นิ้วชี้ข้างซ้าย

เกิดวัน ๓ ๖ ๗ ค่ำ ปี มะโรง

วันที่ ๖ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๙

ตำบล หนองบัว อำเภอ เมือง

จังหวัด จันทบุรี

นายซุ่นแฉ่ โพธิกิจ บิดา

นางแฟ โพธิกิจ มารดา

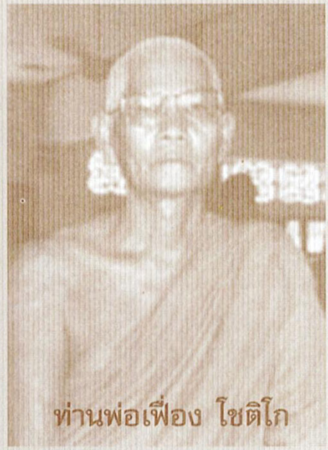

ตามหาท่านพระอาจารย์มั่น

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะอุปสมบทแล้ว ท่านได้จำพรรษาอยู่ที่วัดทรายงามกับหลวงปู่กงมาผู้เป็นเจ้าสำนักอยู่ ๓ ปี เมื่อออกพรรษาที่ ๓ ของท่านแล้ว ในราวเดือน ๑๒ (พ.ศ. ๒๔๘๓) ท่านกราบลาหลวงปู่กงมาขึ้นไปหาท่านพระอาจารย์มั่นที่เชียงใหม่ จึงออกเดินทางไปกับท่านพ่อเฟื่อง โชติโก โดยมี

ท่านพ่อลี ธัมมธโร

ท่านพ่อเฟื่อง โชติโก

ท่านพ่อลี ธัมมธโร ร่วมเดินทางไปด้วย ท่านทั้ง ๓ องค์ เดินทางโดยทางเรือจากจังหวัดจันทบุรี มีเรือยนต์โดยสาร ชื่อเรือนิภา มาขึ้นที่ท่าราชวงศ์ และไปพักที่วัดสระปทุม ท่านพ่อลีท่านแยกเดินทางไปอินเดีย ส่วนหลวงปู่เจี๊ยะท่าน พักอยู่ที่กรุงเทพฯ เมื่อพักอยู่พอสมควรแล้ว ท่านจึงได้ เดินทางโดยรถไฟไปกับท่านเฟื่อง เมื่อลงรถไฟแล้วก็พากันนั่ง รถสามล้อไปพักที่วัดเจดีย์หลวง ท่านพักอยู่ที่นั่น ๓-๔ วัน แล้วจึงขึ้นรถไปที่อำเภอเชียงดาว ลงรถแล้วออกเดินทาง ด้วยเท้าต่อไปจนถึงปางแดง ท่านพักอยู่ป่ากลางดง รุ่งขึ้น หลังจากบิณฑบาต ฉันเช้าเสร็จแล้ว ได้ออกเดินทางตัดข้ามเขา ไปหลายลูก จนไปถึงที่ที่ท่านพระอาจารย์มั่นพักอยู่ สถานที่นั้น อยู่ที่ตำบลแม่กอย อำเภอพร้าว ท่านพระอาจารย์มั่นได้พูด ปฏิสันถารกับท่านว่า “มาจากไหน อยู่กับใคร?”

หลวงกงมา จิรปุญโญ

หลวงปู่เจี๊ยะกราบเรียนท่านว่า "อยู่กับพระอาจารย์กงมา และพระอาจารย์ลีขอรับ" (สมัยนั้นท่านพ่อลีอยู่ที่วัดป่าคลองกุ้ง และหลวงปู่กงมาอยู่ที่วัดทรายงาม) ท่านพระอาจารย์มั่นจึงได้กล่าวว่า ทั้งสององค์เป็นศิษย์ของท่าน

ร่วมพิธีมาฆบูชาแทนท่านพระอาจารย์มั่น

หลวงปู่เจี๊ยะได้พักศึกษาอยู่กับท่านพระอาจารย์มั่นที่เชียงใหม่นี้ประมาณ ๒ เดือน จนใกล้วันมาฆบูชา สมเด็จ

พระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ชื่น)

พระมหาวีรวงศ์ (พิมพ์ ธัมมธโร)

พระมหาวีรวงศ์ (พิมพ์ ธัมมธโร) วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน ได้มีหนังสือไปกราบอาราธนานิมนต์ท่านพระอาจารย์มั่น ให้ท่านเมตตาลงมาทำพิธีมาฆบูชา ที่วัดเจดีย์หลวงร่วมกับสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ชื่น) แต่ท่านพระอาจารย์มั่นอาพาธ เป็นไข้มาลาเรียอย่างแรง แพทย์ไม่รับรองในอาการของท่าน ท่านพระอาจารย์มั่นจึงมีหนังสือให้หลวงปู่เจี๊ยะลงไปร่วมพิธีแทนท่าน

อาสาเข้าไปปฏิบัติพยาบาลท่านพระอาจารย์มั่น

ท่านพระอาจารย์มั่นอาพาธคราวนั้น ท่านไม่ฉันข้าว ๓ วัน ในขณะที่อยู่โรงพยาบาล แต่อาการไข้ก็ค่อยทุเลาลง ระหว่างนั้นเป็นช่วงสงครามอินโดจีนมีการพรางไฟทั่วทั้งจังหวัด เมื่อท่าน

ฟื้นจากไข้ ท่านได้ออกจากโรงพยาบาลมาพักอยู่ที่ตำบลป่าเปอะ ใกล้โรงพยาบาลโรคเรื้อน ในคราวนั้นมีโยมมาด้วย โยมผู้นั้นกลับไปส่งข่าวที่สำนักแม่กอยว่าท่านพระอาจารย์มั่นอาพาธหนัก (ที่สำนักแม่กอยในสมัยนั้นหลวงปู่พรหมเป็นหัวหน้าสำนัก) ในตอนกลางคืนหลวงปู่พรหมได้เรียกประชุมพระเณร ท่านถามว่าผู้ใดจะอาสาเข้าไปปฏิบัติพยาบาลท่านพระอาจารย์มั่น หลวงปู่เจี๊ยะได้รับอาสาขึ้นเป็นองค์แรก และท่านได้หันไปชวนหลวงปู่ทองปาน (ท่านเป็นชาวอุบลราชธานีและมีประวัติโชกโชน) ทั้งสององค์จึงได้เดินทางเข้ามาที่เชียงใหม่ ท่านได้ไปพักอยู่ที่วัดเจดีย์หลวงได้ ๒ วัน โยมก็ได้นิมนต์ให้ไปพักที่ป่าเปอะ หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงปู่ทองปานจึงได้ไปพักที่นั่นเพื่อปฏิบัติพยาบาลท่านพระอาจารย์มั่น

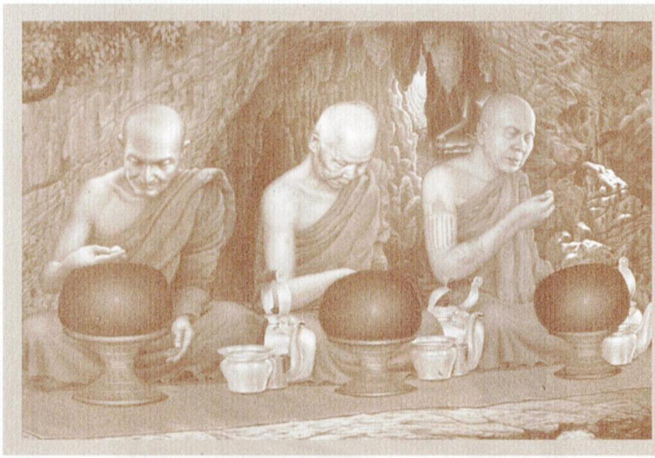
เมื่อท่านมาพักอยู่ได้ราวสัปดาห์เศษ ก็มีโยมอุปัฏฐากเก่าแก่ของท่าน คือ โยมเขียวเอาปัจจัยมาถวายท่านหนึ่งบาท พอตกกลางคืนหลวงปู่เจี๊ยะเข้าไปปฏิบัติท่านพระอาจารย์มั่น และได้กราบเรียนท่านว่า “คนแก่ต้องฉันนมขอรับ อาการฟื้นไข้จะได้ดีขึ้น” ตอนเช้าจึงได้ให้โยมไปหานมข้นมาหนึ่งกระป๋องเพื่อชงถวายท่านพระอาจารย์มั่น แต่ท่านปฏิเสธว่า “ฉันนมแล้วมันถ่ายท้อง” หลวงปู่เจี๊ยะจึงกราบเรียนว่า “ควรจะลองดู” และเมื่อท่านฉันก็ไม่ถ่ายท้องจริงๆ ท่านได้อยู่ปฏิบัติพยาบาลท่านพระอาจารย์มั่นได้ราว ๒-๓ เดือน อาการของท่านพระอาจารย์มั่นก็ดีขึ้นเรื่อยๆ

ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์
(จันทร์ สิริจันโท)

บีบนวดถวายท่านพระอาจารย์มั่น

กิจวัตรประจำวันของหลวงปู่เจี๊ยะ คือในตอนค่ำเข้าไปบีบนวดถวายท่านพระอาจารย์มั่น แต่ท่านพระอาจารย์มั่นท่านไม่ให้บีบนวดแบบธรรมดาทั่วๆ ไป ท่านให้เอามือกำตามแขนตามขาท่าน หลวงปู่เจี๊ยะทำอยู่อย่างนั้นคืนละหลายๆ ชั่วโมง วิธีการกำแบบนี้ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท) ท่านเคยบอกกับท่านพระอาจารย์มั่นว่า **"เณรหนุ่มไฟธาตุมันดี ถ้ามาบีบมากำตามแขนตามขาให้คนแก่ๆ ไฟธาตุ มันช่วยได้มาก"** หลวงปู่เจี๊ยะจึงอาสาบีบกำให้ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านทำอยู่ ๒-๓ เดือน ท่านพระอาจารย์มั่นก็ฟื้นจากอาการไข้และหายเป็นปกติ

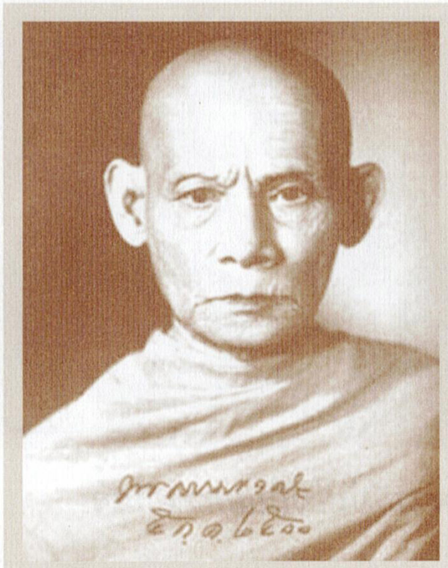

ท่านพระอาจารย์มั่นไม่นิยมการฉันเจ

ในระหว่างที่ท่านพระอาจารย์มั่นท่านพักฟื้นไข้อยู่ที่ตำบลป่าเปอะนี้ ได้มีลูกศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่น คือ หลวงปู่อุ่นกับคณะ ขึ้นไปหาท่านพระอาจารย์มั่น และได้ปรารภกับท่านพระอาจารย์มั่นถึงเรื่องการกินเจ ท่านพระอาจารย์มั่นจึงกล่าวขึ้นว่า

"อ้อ อุ่นจะเอาอย่างนี้หรือ? ช้างม้าวัวควายก็ล้วนเป็นสัตว์ที่กินหญ้าทั้งนั้น ทำไมมันถึงมีลูกมีเต้าอยู่เต็มทุ่ง ท่านจะเอาก็เอาเถอะ เราไม่เอา"

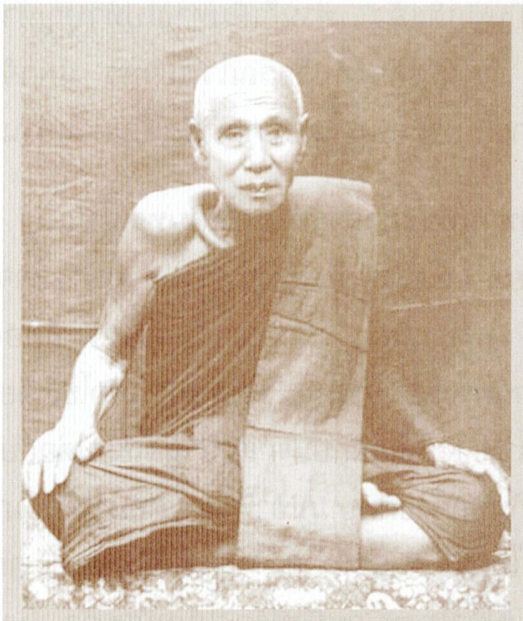
พวกญาติโยมที่พากันไปปรารภเกี่ยวกับเรื่องกินเจกับท่านอาจารย์มั่นก็เลยพากันเงียบไป ไม่มีใครกล้าพูดอะไรกันต่อไปอีก บรรดาพวกญาติโยมเหล่านั้นล้วนเป็นผู้ที่นิยมการกินเจทั้งนั้น

ท่านเจ้าคุณ พระธรรมเจดีย์ (จูม พันธุโล)

คอยติดตามท่านพระอาจารย์มั่น

ท่านพระอาจารย์มั่นได้พักอยู่ที่ป่าเปอะนี้ประมาณ ๕-๖ เดือน แล้วท่านก็ออกเดินทางจากจังหวัดเชียงใหม่ไปยังจังหวัดอุดรธานี ตามคำอาราธนานิมนต์ของท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) เจ้าคณะมณฑลอุดรธานี โดยมีหลวงปู่เจี๊ยะติดตามท่านไปจังหวัดอุดรธานีด้วย ท่านเล่าว่าท่านยังเคยออกจากที่ภาวนา มายืนดูเรือบินที่มาทิ้งระเบิดที่จังหวัดอุดรธานี ท่านอยู่จังหวัดอุดรธานีนี้ พอออกพรรษาแล้วท่านพระอาจารย์มั่นก็เดินทางไปยังจังหวัดสกลนคร โดยมีหลวงปู่เจี๊ยะติดตามไปด้วยเช่นเคย

ท่านพระอาจารย์มั่นให้ท่านเดินทางไปพบกับท่านพระอาจารย์เสาร์

เมื่อท่านถึงสกลนครแล้วพักอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาสได้ประมาณ ๒-๓ วัน ท่านพระอาจารย์เสาร์ก็มีจดหมายมานิมนต์ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านพระอาจารย์มั่นจึงมอบให้หลวงปู่เจี๊ยะเดินทางไปจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อพบกับท่านพระอาจารย์เสาร์ ท่านออกเดินทางโดยรถยนต์ไปยังจังหวัดอุบลราชธานี และเดินเท้าไปพบกับท่านพระอาจารย์เสาร์ที่วัดดอนธาตุ อำเภอพิบูลมังสาหาร ท่านอยู่กับท่านพระอาจารย์เสาร์ได้ ๓-๔ เดือน ท่านพระอาจารย์เสาร์ก็อาพาธ และเมื่อ

ท่านหายเป็นปกติแล้ว ท่านก็เดินทางไปทำบุญหาอุปัชฌาย์ของท่าน ซึ่งอยู่ที่อำเภอวรรณไวทยากร นครจำปาศักดิ์ ท่านเดินทางโดยรถยนต์ โดยมีคุณวิชิตเป็นผู้ส่งท่าน

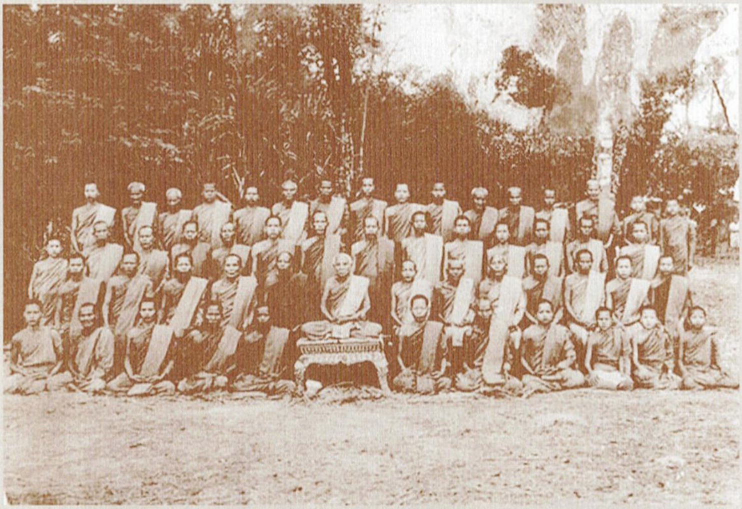
เมื่อท่านพระอาจารย์เสาร์เดินทางไปแล้ว ทางฝ่ายหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เพ็งผู้เป็นหลานท่านพระอาจารย์เสาร์ ครูบาแก้ว ครูบาเนียม และเณรกับผ้าขาว ก็ออกเดินทางด้วยเท้าผ่านทางดอนธาตุ มุ่งไปทางอำเภอโขงเจียมที่อยู่ติดกับริมแม่น้ำโขง ซึ่งใกล้กับปากแม่น้ำมูลเชื่อมต่อกับแม่น้ำโขง ท่านได้พากันพักค้างคืนบนภูเขาที่นั่น ต่อมาได้มีผู้มานิมนต์ให้ไปพักอยู่ที่ใกล้ๆ กับแม่น้ำโขง เป็นที่ที่มีป่าใหญ่มาก ท่านได้พบปลาในแม่น้ำโขงชนิดหนึ่งที่ร้องได้เหมือนวัว ในบริเวณนั้นมีสัตว์ป่ามาก และเป็นสถานที่ที่ชาวบ้านเกรงกลัวมากเพราะใครจะไปตัดไม้ไม่ได้ หากตัดต้นไม้ก็มักมีอันเป็นไปคือเจ็บไข้ได้ป่วย

ท่านพระอาจารย์เสาร์อาพาธหนัก

หลวงปู่เจี๊ยะพักอยู่ที่นี่ได้ ๖-๗ วัน ก็มีพ่อออกคำตันมานิมนต์ไปยังนครจำปาศักดิ์ ท่านได้พาพระเณรทั้งหมดไปพักยังวัดมหาอำมาตยารามที่นครจำปาศักดิ์ ประเทศลาว ท่านมุ่งจะไปให้ทันท่านพระอาจารย์เสาร์ แต่คลาดกัน ท่านพระอาจารย์เสาร์ได้ลงไปที่หลี่ผีก่อน ต่อจากนั้นก็มีโยมมา

นิมนต์ไปที่ห้วยสาหัว เขตนครจำปาศักดิ์ ห่างตัวเมืองราว ๑๐ กว่ากิโลเมตร ท่านพักอยู่ที่นี่ราว ๓-๔ เดือน เป็นหมู่บ้านที่มีผู้คนอาศัยอยู่ราว ๑๗-๑๘ หลังคาเรือน หลวงปู่เจี๊ยะพักอยู่กับหลวงปู่เพ็งสององค์เท่านั้น ต่อมาก็มีพระครูเม้า วัดมหาอำมาตย์ ให้คนถือจดหมายมาบอกให้ท่านทราบว่า ท่านพระอาจารย์เสาร์อาพาธหนัก และท่านจะเดินทางโดยทางเรือมาถึงนครจำปาศักดิ์ประมาณ ๕ โมงเย็น ให้หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงปู่เพ็ง (หลานท่านพระอาจารย์เสาร์) มารอรับท่าน เรือของท่านพระอาจารย์เสาร์มาถึงนครจำปาศักดิ์ประมาณห้าโมงเย็นเศษ

พระอาจารย์เสาร์มรณภาพ

หลวงปู่เจี๊ยะพร้อมหลวงปู่เพ็งก็ลงไปรับท่านที่เรือ ท่านพบว่าท่านพระอาจารย์เสาร์อาพาธหนักมาก ท่านจึงจัดเปลหามท่านพระอาจารย์เสาร์เข้าไปในวัดมหาอำมาตย์แล้วได้พาท่านเข้าไปในอุโบสถ ท่านก็ทำกิริยาให้ประคองท่านขึ้นเพื่อจะกราบพระ ท่านทั้งสองก็ประคองท่านขึ้นเพื่อกราบพระ แต่สังเกตเห็นนานผิดปกติ ท่านจึงจับชีพจรดู ต่อมาท่านก็ถึงกาลกิริยาโดยสงบเมื่อเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. หลวงปู่เจี๊ยะจึงได้จัดการเรื่องงานศพ โดยส่งโทรเลขมายังจังหวัดอุบลราชธานี พระและญาติโยมจึงได้จัดขบวนรถยนต์ไปรับศพท่านกลับไปยังจังหวัดอุบลราชธานี ขณะที่ท่านพระอาจารย์เสาร์มรณภาพนั้น หลวงปู่เจี๊ยะอุปสมบทได้ ๕ พรรษา

หลวงปู่เจี๊ยะได้อยู่ช่วยงานศพของท่านพระอาจารย์เสาร์ประมาณ ๒๐ วัน แล้วท่านก็ออกเดินทางกลับไปพักอยู่ที่อำนาจเจริญประมาณ ๒-๓ วัน แล้วก็เดินทางกลับจังหวัดสกลนคร เพื่อมาพบกับท่านพระอาจารย์มั่นที่อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม พวกญาติโยมได้จัดงานศพและเก็บศพพระอาจารย์เสาร์ไว้ประมาณหนึ่งปีจึงได้ถวายเพลิงท่าน

ควบคุมการก่อสร้างเสนาสนะที่บ้านโคกนามน

หลวงปู่เจี๊ยะได้มาจำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่นที่บ้านโคกนามน จังหวัดสกลนคร ก่อนจะเข้าพรรษาได้มีญาติโยมสร้างเสนาสนะ ท่านพระอาจารย์มั่นจึงได้มอบให้หลวงปู่เจี๊ยะไปควบคุมการก่อสร้างเสนาสนะจนแล้วเสร็จ ท่านจึงได้จำพรรษาที่บ้านโคกนามน นับเป็นพรรษาที่ ๖ ของหลวงปู่เจี๊ยะ ในปีนั้นองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ก็ได้มาจำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่นเช่นเดียวกัน

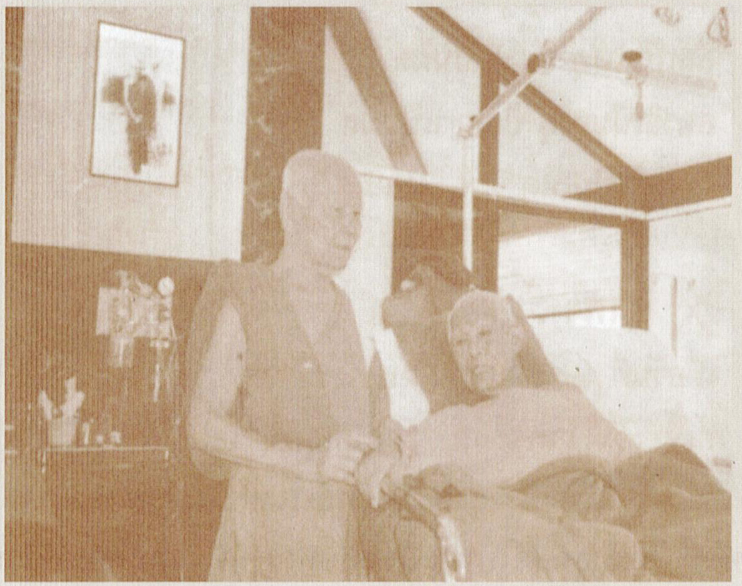
ถ้าจะตายก็ให้มันตายไปเถอะ

ในระหว่างกลางพรรษา ท่านเล่าว่าได้เกิดเป็นโรคชนิดหนึ่ง คือ โรคเส้นเอ็น ท่านว่ารู้สึกปวดเส้นอย่างแรง คล้ายถูกงูรัด ท่านเป็นจากเอวลงมา อาการปวดขยายออกไปทั้งตัวเดินไม่ได้ พระองค์หนึ่งชื่อท่านทองปานได้ทำยาขึ้นขนานหนึ่ง โดยเอา

หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม

ข้าวสารแช่น้ำและตำเป็นน้ำแป้งขาวๆ ประมาณ ๔-๕ ขวดเหล้า แล้วเอาบอระเพ็ดกำใหญ่มาตำและเอาน้ำใส่ กรองได้น้ำบอระเพ็ดประมาณ ๔-๕ ขวดเหล้าเหมือนกัน เสร็จแล้วเอาน้ำแป้งและน้ำบอระเพ็ดที่ตำนั้นผสมกัน แล้วเอาไปฝังไว้ที่ใต้บันไดบ้าน ๓ คืน จึงขุดเอามาฉัน เวลาฝังให้จุกขวดโผล่จากดินประมาณหนึ่งนิ้วฟุตตามพระวินัย น้ำแป้งข้าวนั้นพระจะฉันนอกเวลาไม่ได้ จึงต้องฉันระหว่างเช้าถึงเที่ยง ยานี้

ท่านฉันประมาณ ๓ วัน โรคที่เจ็บปวดตามเส้นนั้นก็หายไป ตำรายานี้ท่านว่าเป็นตำรายาหลวงปู่สิงห์ มีคุณสมบัติแก้ไข้มาลาเรียได้ด้วย ขนาดของยาที่ฉันนี้ ท่านให้ฉันวันละหนึ่งขวดเหล้าจนยาหมด

ระหว่างที่หลวงปู่เจี๊ยะป่วยอยู่นี้ ท่านพระอาจารย์มั่นท่านเมตตาให้จัดอาหารมาให้ท่านฉัน แต่หลวงปู่เจี๊ยะท่านไม่ฉัน แต่ได้เรียนกับท่านว่า “ถ้ากระผมจะตายก็ให้มันตายเถอะ” แต่ท่านก็ไม่เป็นอะไร ต่อมาอีก ๒ วัน ท่านก็หายเป็นปกติ

หลวงปู่เจี๊ยะท่านได้ดำเนินรอยตามปฏิปทาครูบาอาจารย์ของท่าน ท่านชอบธุดงค์ไปในที่ต่างๆ หลายแห่ง ในประเทศ

ไทยนี้ ท่านธุดงค์ไปมาแล้วแทบทุกภาค และตอนที่ท่านพระอาจารย์มั่นมรณภาพ ท่านก็กำลังธุดงค์ไปปักษ์ใต้ พักอยู่ที่วัดบ้านพลุ จังหวัดสงขลา ราวปีพุทธศักราช ๒๔๙๒

และแล้ววันสุดท้ายก็มาถึง

หลวงปู่เจี๊ยะครองธาตุครองขันธ์จนเข้าปัจฉิมวัย ร่างกายเริ่มทรุดโทรม มีอาการอาพาธด้วยโรคมะเร็งปอด ท่านได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล จนวาระสุดท้าย จึงได้ละขันธ์เข้าสู่อนุปาทิเสสนิพพานด้วยความสงบ ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ณ โรงพยาบาลศิริราช สิริรวมอายุ ๘๘ ปี ๒ เดือน ๑๗ วัน พรรษา ๖๘

พระหนุ่มสององค์รู้ธรรมตามเรา

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน กับ หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท

ทางเวียงจันทน์เลยไม่ได้ของเรานะ ของเราเตรียมที่จะให้เวียงจันทน์ไม่น้อยนะ ที่เตรียมไว้รถสิบล้อ ๑๐ คัน พอดีเขาบอก ทางเขาติดไข้หวัดนก วาสนาไม่มี ไข้หวัดนกเอาไปกินหมด เราก็ยกให้ไปทางภาคเหนือ ทางไทยใหญ่ ๑๐ คัน ว่าทางโน้นขาดแคลนยกไปเลย ๑๐ คัน จากนั้นมายกไปทางด้านเชียงใหม่อีก ๕ คัน รถสิบล้อๆ อย่างน้อย ๑๕ คัน ทางเวียงจันทน์ไม่ได้เรื่อง ทางนี้เอาไปกินหมดเลย เพราะตั้งใจจะสงเคราะห์โลก เราตั้งใจจริงๆ เราพูดอย่างตรงไปตรงมา เวลาพูดจริงๆ เวลาเล่นใครมายุ่งด้วยไม่ได้ เข้าใจไหม

เช่นอย่างเล่นกับหมานี้ คนมายุ่งด้วยไม่ได้ อยู่ในครัวไฟ เวลาเข้าไปเล่นกับหมา คนมายุ่งไม่ได้นะ ซัดกับหมา เวลาเราคุยกันนี้หมาเขาไม่เห็น มายุ่ง

เราพูดถึงเรื่องการทำประโยชน์ให้โลก เราแบเลยเรา ไม่เอาอะไรทั้งนั้น มีเท่าไรๆ ทุ่มๆ เพื่อโลกทั้งนั้น เราบอกเรา ไม่เอาอะไร การบำเพ็ญของเราต้องเรียบเอาอย่างชัดเจนก็คือ ตั้งแต่วันบวชมา นับแต่วันก้าวเข้าโบสถ์ออกมา เข้าไปเป็นนาค เข้าไป เวลาออกมาเป็นพระออกมา นั่นละชีวิตจิตใจของพระ กลมกลืนกับธรรมวินัยตลอดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ เป็นเวลา ๗๓ ปี นี่ละเรียกว่าเราสร้างความดีมาตลอด

ครั้งอันใหญ่หลวงก็สร้างความดีฆ่ากิเลสบนป่าบนเขาอันนี้หนักมาก หนักมากจริงๆ วาระสุดท้ายฆ่าอะไรสู้ฆ่ากิเลสไม่ได้ กิเลสนี้หนักมาก ต้องทุ่มเทกำลังลงเต็มความสามารถเลย วาระสุดท้ายฆ่ากิเลสเราฆ่าอยู่ ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ เรียนจบตามความมุ่งหมายแล้ว คือได้เพียงเปรียญ ๓ ประโยค นี่เป็นความตั้งเอาไว้ภายในจิต ส่วนนักธรรมจะได้เท่าไรก็ไม่ว่า แต่นักธรรมก็ได้นักธรรมเอก เปรียญก็ได้ ๓ ประโยค สามประโยคนี่เป็นสำคัญ นักธรรมจะได้แค่ไหนไม่สำคัญ พอได้สามประโยคแล้วจะออกเลย เพราะตั้งเข็มมุ่งมั่นไว้ เพื่อพระนิพพาน

พอออกจากนั้นก็มุ่งใส่พ่อแม่ครูจารย์มั่นเลยละ พอไปก็เหมือนว่าท่านกางเรดาร์เอาไว้เลย เพราะท่านเห็นความมุ่งมั่นของเรา มุ่งมั่นอย่างแรงกล้าทีเดียว ใครจะปลดเปลื้องความสงสัยในเรื่องมรรคผลนิพพานได้ เราจะไปมอบกายถวายตัวต่อครูบาอาจารย์องค์นั้น แล้วจะเอาตายเข้าว่าเพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว มาก็เข้าถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านกางเรดาร์ไว้เรียบร้อยแล้ว พอมา ท่านมาหาอะไรท่านว่า พอเข้าไปปุ๊บ ใส่ปั๊วะเลยเทียว ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ จากนั้นแล้วไล่ไปตามต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลสตัณหาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสตัณหาแท้ มรรคผลนิพพานแท้ ธรรมแท้อยู่ที่ใจ

พระพุทธเจ้าเปิดธรรมเปิดที่ใจด้วยจิตตภาวนา ท่านว่างั้น พระสงฆ์สาวกทั้งหลายที่ได้มาเป็นสรณะของพวกเรา ก็เปิดที่ใจด้วยจิตตภาวนา ท่านเอาให้ดีนะ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านใส่เปรี้ยงอย่างหนักนะ สมเจตนาของเราที่มุ่งมั่นไปหาท่านเพื่อปลดเปลื้องเรื่องความสงสัยในมรรคผลนิพพาน พอไปถึงท่านก็เปิดหมด ทั้งๆ ที่กิเลสมีอยู่เต็มหัวใจ แต่ความสงสัยมรรคผลนิพพานหมดไปโดยสิ้นเชิง มุ่งใหญ่เลยทีนี้ นั่นละเหตุเบื้องต้น จากพ่อแม่ครูจารย์ได้เปิดทางเพื่อมรรคผลนิพพานให้หายสงสัย ว่ามรรคผลนิพพานอยู่ที่จิตตภาวนา เอาลงตรงนี้นะท่านว่า ไม่อยู่ตามต้นไม้ภูเขา อยู่ที่หัวใจท่านว่า

สุขอยู่ที่หัวใจ บรมสุขอยู่ที่หัวใจ ทุกข์มหันตทุกข์อยู่ที่หัวใจเกิดจากกิเลสท่านว่า เอาลงตรงนี้นะ เปิดโล่งเลยทีนี้เรื่องมรรคผลนิพพาน กิเลสมีเต็มหัวใจแต่ไม่สงสัย เอาละทีนี้ฟาดกันเลย เป็นเวลา ๙ ปีนี้เรียกว่าตกนรกทั้งเป็น ตกนรกทั้งเป็น ๙ ปี ตั้งแต่วันก้าวขึ้นเวทีต่อกรกับกิเลสตัณหาด้วยจิตตภาวนาตามป่าตามเขาตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ อยู่นั่นเหมือนตกนรกทั้งเป็นๆ ตลอดเลย เอากันอย่างหนัก ฟาดเสียตั้ง ๙ ปี

เอาอย่างหนักขนาดนั้นละถึง ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เก้าปี เอาอย่างหนัก เพราะนิสัยอันนี้เป็นนิสัยดังที่ท่านทั้งหลายทราบแล้ว ว่านิสัยจริงจังผาดโผนมากเทียว ถ้าว่าตรงไหนแล้วขาดสะบั้น สมมุติว่าเป็นโจรเป็นมารนี้

จะไม่ได้ตายในเรือนจำ จะตายอยู่ตามป่าตามเขา คือมันสู้กับเจ้าหน้าที่เขา ให้ถอยไม่มีถอย ไม่ต้องจับละ ต้องฆ่า โจรคนนี้ต้องฆ่าเท่านั้น ที่จะจับมานี้จับไม่ได้ว่างั้นเถอะ ถ้าจะมัวจับมันอยู่มันจะฆ่าเรา ตกลงเขาต้องฆ่าเรา เป็นอย่างนั้นละ ซัดกันใหญ่เลย อันนี้ก็ ๙ ปี

พูดถึงเรื่อง ๙ ปีนี้เราก็เล่าให้ฟังนะภาวนา เก็บไว้ ๙ ปี มาขายโง่ให้หมู่เพื่อนฟัง เพื่อนฝูงก็เป็นนักภาวนาด้วยกัน วันนี้ผมจะขายโง่ให้ท่านฟังว่า ผมเก็บความรู้สึกนี้ เวลาภาวนาปรากฏว่าตาปะขาวเดินเข้ามาหา นั่งภาวนาอยู่ พอจิตสงบเข้าไปปั๊บตาปะขาวเดินเข้ามา เดินเข้าก็มานับข้อมือให้เห็นนับเป็นข้อๆ ถึง ๙ ข้อ พอถึง ๙ ข้อแล้วก็เงยหน้ามาดูเรา

ทางนี้ก็รู้รับกันว่า ๙ ปีสำเร็จว่างั้นนะ ว่า ๙ ข้อมือนี้ ๙ ปีสำเร็จ ตอนนั้นพรรษาเราได้ ๗ พึ่งออกปฏิบัติ พอปฏิบัติก็ภาวนาเอาใหญ่เลย นี่ละมาปรากฏในภาวนา ตาปะขาวมาหามาหาก็มานับข้อมือให้ดู ถึง ๙ ข้อมือหันหน้ามองดูเรา ทางนี้รู้รับกันปั๊บว่า ๙ ปีสำเร็จว่างั้น ซัดกัน

๙ ปีนี้ไม่ได้เรื่องแล้วเป็นไฟ ๙ ปีที่บวชมานี้ คง ๙ ปีในการปฏิบัติ พอถึง ๙ ปี ๙ ปีเราหมายถึงวันออกพรรษาเรานับเป็น ๙ ปีแล้วนะ พอออกพรรษาปุ๊บจิตนี้หมุนพอแล้วหมุนติ้วๆ แล้ว แต่ก็ยังไม่สำเร็จ มาออกพรรษาเสียวันนั้นแล้วกัน ทำไมว่า ๙ ปีสำเร็จ นี่ออกพรรษาวันนี้แล้วทำไมยังไม่สำเร็จ แต่จิตที่ละเอียดลออยอมรับ รับกันหากยังไม่สำเร็จ ไปเล่าให้เพื่อนฝูงฟัง

ท่านก็แก้ดีนะ เป็นคติได้ดี ผู้ปฏิบัติภาวนาด้วยกัน โห ไม่ใช่คำว่า ๙ ปีนี้ ต้องหมายถึงตั้งแต่ออกพรรษาถึงเข้าพรรษาหน้านู้น ๙ ปีนี้ถึงจะครบถ้วนว่างั้น อันนี้มันพึ่งออกพรรษามานี้ ยังอีกเท่าไรถึงวันเข้าพรรษายังอีกนานอยู่นะ ยังไม่ใช่ ๙ ปี วันออกพรรษา ๙ ปีนี้จนกระทั่งถึงพรรษาหน้า ๙ ปีเต็มนั่นละ สำเร็จไม่สำเร็จก็รู้กันตรงนั้นละ เดี๋ยวนี้ยังไม่ใช่ ๙ ปี พระท่านแก้ดีนะ หือ อย่างนั้นเหรอ คึกคักตั้งใหม่ คราวนี้จิตก็ละเอียดอยู่นะ ฟาดกันเสียตั้งแต่นั้นละมา ไปถึงเดือนพฤษภา ยังไม่ถึงวันเข้าพรรษา ๙ ปีสำเร็จ ไปถึงนั้นมันก็ฟ้าดินถล่มละเดือนพฤษภา วันที่ ๑๕ พ.ศ. ๒๔๙๓ นั่นละ

อันนี้เราก็ระลึกถึงคุณของท่านอยู่นะ ท่านแก้ดีอยู่ องค์นี้ท่านก็สำเร็จนะ องค์ที่ว่านี่เพื่อนฝูงด้วยกัน เด็ดเดี่ยวเหมือนกัน ท่านก็สำเร็จ อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเหมือนกัน องค์นี้เด็ดมากเหมือนกัน เป็นคู่ปรึกษาหารือกันได้ว่าอะไรเป็นยังงั้น จิตใจเด็ดเดี่ยวเหมือนกัน นี่พูดถึงเรื่องภาวนา ไปถึงเดือนพฤษภา ยังไม่ถึงวันเข้าพรรษาก็ยุติกันลงได้ เราไม่ลืมนะจุดไหนๆ ที่ภาวนาบอกเราจะเก็บไว้เลยไม่บอกใครละ จนกระทั่งว่ามันหมดหวังแล้วถึงจะเปิดออกดังที่ว่า ๙ ปีสำเร็จนี้ พอออกพรรษาก็เหมือนว่า ๙ ปีแล้ว ท่านบอกยัง นั่น ต้องไปอีกถึงเข้าพรรษาถึงจะเต็ม ๙ ปี หือ อย่างนั้นหรือ ก็เป็นจริงๆ ไปถึงพฤษภาก็ลงกันได้ตรงนั้น

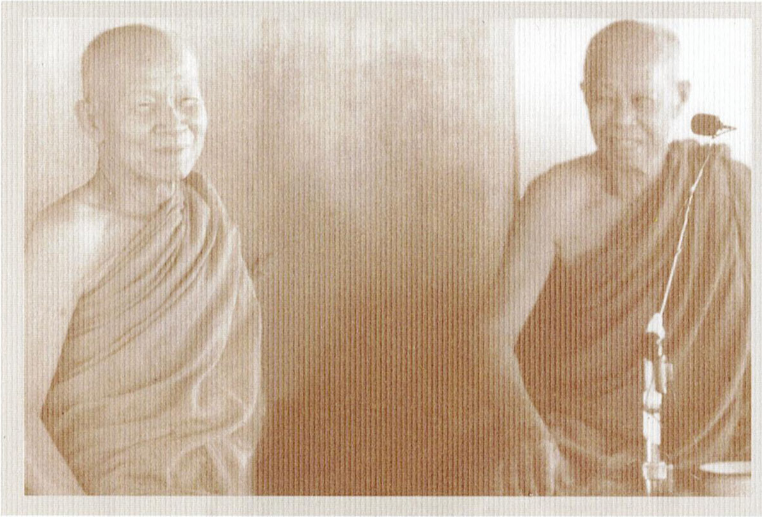
ท่านพูดเป็นคติดี ไอ้เรานึกว่าหมดหวังแล้วตั้งแต่วันออกพรรษาปึ๋งนั่นละหมดหวัง ท่านบอกว่ายัง ต้องถึงเข้าพรรษาโน้นถึงจะเต็ม ๙ ปี ก็จริงๆ ไปถึงเดือนพฤษภายังไม่ถึง ๙ ปีก็ยุติกันลงได้ เราก็ไม่ลืมนะ นี่เพื่อนฝูงด้วยกันนะ ปรึกษาหารือกันทางจิตตภาวนา องค์นี้ท่านก็เก่ง ท่านก็สำเร็จเหมือนกัน (หลวงปู่หล้าหรือเปล่าเจ้าคะ) อะไร นี่ๆ หลวงปู่นี่ๆๆ มันคอยจะมาจับเอาอย่างนี้ ที่พูดให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์มันไม่ยอมรับ มันจะมายอมรับตั้งแต่กำปั้นนี่ เข้าใจไหม

การภาวนามันรู้ในตัวนะ คือมันรู้จิตมันถึงระยะไหนๆ มันรู้ของมัน รู้เป็นลำดับ ละเอียดก็รู้ ยังไม่สิ้นก็รู้ รู้เป็นลำดับ ดังที่เราว่าออกพรรษาปั๊บมันยังไม่สิ้นก็รู้ แต่ออกพรรษาแล้วเราหมดหวังแล้ว เลยไปแสดงความโง่ให้เพื่อนฝูงฟัง ท่านจึงบอกว่า อุ๋ย ยัง จากนี้ถึงเข้าพรรษามันถึงจะหมด ๙ ปีว่านะ หือ อย่างนั้นหรือ มีแก่ใจขยับเข้าอีก แต่ก่อนก็ขยับอยู่แล้ว ทีนี้เพื่อนมาเพิ่มกำลังใจให้มันก็คึกคักเลย ก็เป็นจริงๆ ถึงเดือนพฤษภาก็ยุติกันลงได้ ไม่ถึงเดือนกรกฎาที่เข้าพรรษานะ พวกที่เล่าสู่กันฟังอย่างนี้มีแต่พวกนักภาวนาด้วยกันนะ สุ่มสี่สุ่มห้าโอ๋ย ไม่เล่า เฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ถ้าเป็นนักภาวนาด้วยกันถึงไหนถึงกัน เป็นอะไรเล่าสู่กันฟังนะ

อย่างองค์ที่ว่านี้เหมือนกันจริงจัง ท่านองค์นี้จริงจังจริงจังมากทีเดียว ก็เป็นคู่ปรึกษาหารือกันได้ละ อัฐิของท่าน

ก็กลายเป็นพระธาตุเหมือนกัน องค์นี้สำเร็จ ผ่านไปก่อนเราอีก ท่านยังผ่านไปก่อนเราไล่เลี่ยกันนะ ผ่านไปก่อนเรา อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านว่า เวลาเราตายนี้จะมีพระหนุ่มสององค์รู้ธรรมตามเราอยู่ ก่อนหลังเล็กน้อยในระยะนั้น คือสององค์นี้ แต่องค์หนึ่งเราไม่บอก องค์ที่เป็นคู่กัน (อ๋อ หลวงปู่เจี๊ยะ) นี่ หลวงปู่นี้ ไปถามไปไหนก็มานี่ละมาตัวนี้ละ

พูดแปลกอยู่นะ ที่พ่อแม่ครูจารย์พูดไม่ผิดเลย ตรงที่ว่าก่อนหลังท่านเล็กน้อยนี้ จะมีพระหนุ่มรู้ธรรมอยู่สององค์ก็เป็นจริง พ่อแม่ครูจารย์ถ้าลงได้ว่าอะไรแล้วก็อย่าง นี่ยังไปเขียนไว้นั่นเห็นไหม ใครเขียน ท่านอาจารย์เจี๊ยะละมั้ง เขียนไว้ที่ครัวไฟ เดี๋ยวนี้อ่านก็ยังเห็นอยู่ ที่พ่อแม่ครูจารย์ท่านอยู่ทางอำเภอแม่แตง ท่านว่ามีพระหนุ่มอยู่องค์หนึ่ง พระหนุ่มองค์นี้อายุพรรษาไล่เลี่ยกันกับท่านเจี๊ยะ ท่านว่านะ แต่ไม่ใช่ท่านเจี๊ยะไล่เลี่ยกัน องค์นี้ละองค์หนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้โลกได้กว้างขวางท่านว่า แล้วใครมาท่านก็จับเอาไว้ท่านว่างั้นนะ ท่านจับอันนี้ไว้ใครมาคอยสังเกต

ใครมาหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเราคอยสังเกตๆ ตลอดมาเลย ก็พอดีเป็นจังหวะ ท่านเขียนไว้นั้นเลยนะ เราไม่ได้เขียนท่าน

เขียนเอง เป็นจังหวะที่ท่านอาจารย์มหาบัวเข้าไปที่นั่น ท่านทำนายว่า มีพระหนุ่มองค์หนึ่งเวลานี้กำลังเรียนหนังสืออยู่ จะมาหาเรา พระองค์นี้เป็นพระสำคัญอยู่มากท่านว่างั้นนะ จะทำประโยชน์ให้วงศาสนากว้างขวางมากท่านว่า เวลานี้กำลังเรียนหนังสือ ต่อจากนั้นก็จะมาหาเรา เพราะฉะนั้นท่านถึงตาจับไว้ตลอด ใครมาก็ดูๆ พอดีเป็นจังหวะที่ท่านก็อยู่บ้านโคกนามน เราก็ไปบ้านโคกนามน พอเราไปถึงนั้นเราก็ไม่กล้าถามว่าเป็นองค์ไหน แต่ดูกิริยาท่าทางรู้สึกว่าจับใจว่างั้นนะ

จับใจอะไร คล่องแคล่วว่องไวทุกสิ่งทุกอย่าง พอเข้าไปถึงนี้รู้สึกว่าพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเมตตาเลยว่างั้นนะ ท่านเมตตาเลย ทุกอย่างๆ องค์นี้เข้าไปปั๊บเหมือนว่าเข้าแทนที่เลย การงานทุกอย่างข้อวัตรปฏิบัติเรียบๆ ไอ้เราที่ทำก็ว่าเรียบร้อย

ยังสู้ท่านไม่ได้ อาจารย์เจี๊ยะพูดนะนี่ คงองค์นี้แหละท่านทำนายไว้ คงเป็นองค์นี้แหละ พ่อแม่ครูจารย์ก็รู้สึกว่าเมตตาเป็นกรณีพิเศษว่างั้น ไม่เห็นดุเห็นด่าเห็นว่าอะไร เห็นองค์นี้ทำอะไรรู้สึกว่าท่านตายใจๆ ท่านคล่องแคล่ววาองไวเฉลียวฉลาด คงจะเป็นองค์นี้ละเรื่อยมา

ท่านพึ่งมาเปิดเอาตอนนี้ละ ตอนท่านจวนจะตาย มาเปิดให้หมู่เพื่อนฟัง เปิดคือเปิดตัวเราเลย ว่าองค์นี้เอง ไม่ใช่ท่านยอเรานะ แต่เขียนไปตามประวัติท่านอาจารย์เจี๊ยะเล่า ว่าพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่บ้านอะไรน้า ทางดอยแม่ปั๋ง ท่านทำนายพระองค์นี้ กำลังจะเข้ามาหาเราอยู่ท่านว่างั้น พอเราไปหาท่านดูท่านเมตตาตลอดเลย ไม่เห็นมีข้อคัดค้านต้านทานหรือดุด่าว่ากล่าวอะไรเลย ดูก็เรียบๆ เราก็เลยชี้มา คงเป็นองค์นี้แหละท่านเรียบร้อย ต่อมาไม่ใช่คงเป็นเสียแล้วละทีนี้ องค์นี้แหละขึ้นเลย ตอนเย็นๆ ตอนท่านจะตาย อาจารย์เจี๊ยะ ก็มีเท่านั้นละ

ท่านเจี๊ยะเป็นธรรมแท้

เราพูดใส่ท่านเจี๊ยะที่วัดป่าบ้านตาดปี ๒๕๐๔ ลืมเมื่อไร ก็ออกมาจากพ่อแม่ครูอาจารย์ด้วยกันหยกๆ มาตอนค่ำเรา จะปลูกกุฏิหลังเราอยู่ทุกวันนี้นะ เกลี่ยดิน ออกจากนี้ไปค่ำๆ เราก็เดินจงกรมเป็นเวลาเดินจงกรม กำลังจะมืด ฟังเสียง ค้อนเสียงเปรี้ยงๆ กลางวัด เอ้ามันยังไงกันนักหนานี่ เรา ออกจากทางจงกรมก็ไปเลย ไปเห็นอาจารย์เจี๊ยะกำลังทำคราด

ที่จะมาเกลี่ยดินกุฏิเรา ไปก็ยืนซัดกันเลย "นี่ท่านก็มาจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น ผมก็มาจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น พ่อแม่ครูจารย์มั่นเคยทำอย่างนี้ไหม ผมอยากถามเท่านั้นเอง ผมเรียนน้อย"

พอว่างั้นท่านเข้าใจแล้วนี่ เราก็เดินกลับมา พอเช้ามาท่านมานั่งรออยู่ที่นั่งข้างบนที่ฉัน ท่านนั่งรออยู่แล้ว มาก็ปุ๊บปั๊บขึ้นมาเลย มาจับขาแล้วดึงออกไป เอาหัวมาถูเท้าเรา "ตีนนี้มันสำหรับเหยียบขี้ ไม่ใช่เหยียบหัวคนนะ" เราว่า "ขอเหยียบหน่อยเถอะ มันผิดเอาเสียมากมาย" น้ำตาร่วงเลย "แหมท่านอาจารย์ทำไมถึงพูดถูกต้องเอานักหนา เมื่อคืน ผมนอนแล้วน้ำตาร่วงตลอด" นั่นเห็นไหมธรรมต่อธรรมเข้ากันเป็นอย่างนั้นละ ใส่เปรี้ยงๆ เป็นธรรมทั้งนั้นนี่นะ ทางนั้นยอมรับก็เป็นธรรม

นี่ละธรรมต่อธรรมเข้ากันได้สนิท อาจารย์เจี๊ยะท่านก็บอกตรงๆ เลย ว่าพระที่มาอยู่หัวใจของผมมีสององค์ ท่านอาจารย์มั่นหนึ่ง กับท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่ค่อยลงใครง่ายๆ ท่านเป็นลูกเจ๊กท่านก็พูดแบบเจ๊กละซิ เราก็ฟังแบบเรา นี่ละที่ว่าขวานผ่าซาก ดึงเท้าของเราเอาหัวมาถูเลย "นี่มันสำหรับเหยียบขี้ ไม่ใช่เหยียบหัวคน" "โอ๊ย เหยียบสักหน่อยเถอะมันโง่เอาเสียเหลือเกิน" น้ำตาพังด้วยนะ ท่านจึงบอกว่ามีสององค์เท่านั้นอยู่บนหัวใจผมได้ นอกนั้นผมไม่ลงใครง่ายๆ ท่านพูดตรงๆ อย่างนี้ ท่านนิสัยตรงไปตรงมา

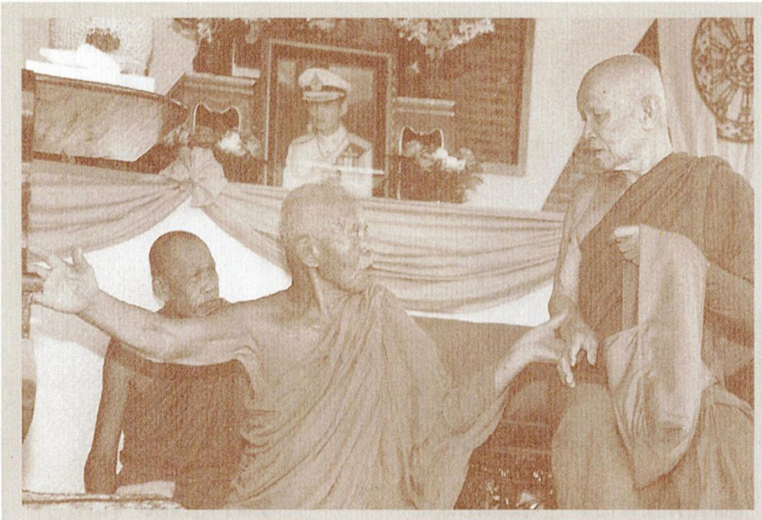
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท

เป็นธรรมแท้ๆ ท่านเจี๊ยะนี่ท่านเป็นธรรมแท้ ฟังซิที่ไปใส่กันเปรี้ยงๆ แล้วก็เดินกลับมาเลย ท่านกลับมาท่านยังไปพิจารณาเมื่อคืนนี้ โห น้ำตาร่วงตลอด แหม ท่านอาจารย์นี้พูดถูกเหลือเกิน แบบฉบับของท่านอาจารย์มั่นมีอยู่ ก็มาด้วยกันทำไมเป็นอย่างนี้ ไอ้เรามาเป็นอย่างนี้ ท่านสับเอาอย่างนี้พอดีแหละ พอตอนเช้ามาจับขาเราลากออกไปแล้วเอาหัวมาถูเราไม่ลืมนะ บอกว่า "นี่สำหรับเหยียบขี้ต่างหาก ไม่ใช่เหยียบหัวคน" "โอ๊ย เหยียบไปเถอะมันโง่เหลือเกิน"

นี่ละ **พระที่เป็นธรรมคือท่านอาจารย์เจี๊ยะ ตรงไปตรงมา** กับพ่อแม่ครูจารย์นี้เสียงโว้กเว้ก สักเดี๋ยวหงายหมาสู้ท่านไม่ได้ นิสัยท่านอย่างนั้น จะว่าเป็นนิสัยดื้อมันไม่ใช่ดื้อ ใส่เปรี้ยงๆ เสียงเงียบเลย เสียงพ่อแม่ครูอาจารย์โว้กเว้กๆ สักเดี๋ยว

เงียบเลย นั่นหน้าผากแตกแล้วนะ ท่านเป็นธรรมอาจารย์เจี๊ยะ กิริยาข้างนอกเป็นอย่างนั้น แต่ภายในเป็นธรรม ยอมรับกันด้วยความเป็นธรรม ท่านพูดนี่เราก็ยอมรับกับท่าน เพราะไปอยู่ด้วยกันหลายปีกับอาจารย์เจี๊ยะ กับพ่อแม่ครูจารย์มั่นเป็นยังไงๆ พ่อแม่ครูจารย์มั่นแนะนำสั่งสอนยังไงฟังด้วยกัน รู้ด้วยกัน ดูด้วยกัน

เพราะฉะนั้นท่านถึงลงยอมละซิ พ่อแม่ครูจารย์มั่นไม่เคยพาทำอย่างนั้น ท่านมาทำได้ยังไง ว่างั้นเลย ทิ้งปั๊วะเลยนะ ไอ้กำลังเป๊กๆ ทิ้งปั๊วะเลย เราก็เดินกลับเลย ท่านเป็นธรรม ท่านตรงไปตรงมาด้วยความเป็นธรรม ผิดบอกว่าผิดเลย ถูกบอกว่าถูกเรียกว่าธรรม แต่โลกของกิเลสตัณหาเขาว่าขวานผ่าซาก กิริยาท่าทางท่านไม่สวยงาม ไม่งามก็ตามออก

จากใจที่สวยงามแล้วนั่นแหละ แสดงออกมากิริยาท่าทาง นิสัยต่างกัน ความเป็นธรรมเป็นหลักใหญ่

คนก็มามากมางานศพอาจารย์เจี๊ยะ เมื่อเช้านี้มาคนยังเต็มอยู่แถวๆ นี้ เรามาเงียบๆ แต่พวกตำรวจแอบตามมา เราไม่มีอะไรกับใคร ใครจะมีกับเราในโลกนี้ สามแดนโลกธาตุมีกับเรา เราไม่มีกับใคร โลกธาตุนี้ว่างสูญไปหมดเลยในหัวใจ พูดจริงๆ นะ เราไม่มีอะไรกับใครจริงๆ ถึงใครจะมาก่อกรรมก่อเวร ฆ่าฟันรันแทงเราก็ได้แต่ธาตุแต่ขันธ์ของเรา ซึ่งไม่ทำมันก็ตายเมื่อถึงเวลานะ แต่ใจเรามันเหนือสมมุติ การฆ่าฟันกันเป็นสมมุติ ธรรมชาตินั้นเหนือหมดแล้ว เราจึงไม่มีอะไรกับโลก ไม่มีเรื่องมีราว เราไม่มี

เราจึงไปสบายมาสบาย ไปที่ไหน ในวัดป่าบ้านตาด ปฏิบัติอย่างนั้นมา เราก็ปฏิบัติแบบนิสัยของเราตลอด ไม่เคยสนใจว่าใครจะทำอะไรเรา ก็เราทำดีสุดหัวใจ เราจะไปสงสัยที่ไหนอีก ใครจะทำอะไรก็เป็นเรื่องของเขา ผิดถูกเป็นเรื่องของเขา บาปกรรมอะไรเป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา แน่ะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น เราจึงว่าไม่มี ในสามโลกธาตุนี้ เราไม่มี ใครจะมาก่อกรรมก่อเวร หรือคอยทำร้ายร่างกาย หรือคอยฆ่าเรานี้ยกมาทั้งสามโลกธาตุเราก็ไม่เคยหวั่น เพราะเราไม่มีอะไรกับโลกธาตุนี้ มันหมดไปแล้วทุกอย่าง จะมีอะไรมาเล่นกับเราไม่ได้ ว่างั้นเลย

ด้วยเหตุนี้เอง ธรรมมียังไงเราจึงก้าวตามธรรม ไม่เคยหวั่นเคยเกรงกับอะไร กล้าก็ไม่มี กลัวก็ไม่มี ได้เสียไม่มี แพ้ชนะไม่มี มีแต่เป็นธรรมสอนโลกๆ อยู่อย่างนี้ตลอด อย่างที่เราสอนทุกวันนี้ สอนโลก โลกมีกิเลสมีผิดมีพลาดได้ ธรรมท่านไม่ผิดพลาด ท่านคอยแนะคอยเตือนอยู่ตลอดเวลา อย่างที่สอนโลกทุกวันนี้ พุทธศาสนาตลอดถึงประชาชน ถึงขั้นรัฐบาลก็เป็นลูกศิษย์ของตถาคต ส่วนมากเป็นลูกชาวพุทธทั้งนั้น ผิดถูกประการใดต้องฟังเสียงธรรม ถ้าฝืนไปนี้จม ว่างั้นเลย

ใครฝืนธรรมจะให้เจริญรุ่งเรืองไม่มี ว่างั้นเลย ถ้าใครฝืนธรรม หรือจะว่าเจริญๆ ก็มีแต่เจริญด้วยความสำคัญตัวเอง กับเจริญด้วยลมปากเฉยๆ ธรรมชาติจริงๆ ไม่เจริญ ไม่มีอะไร

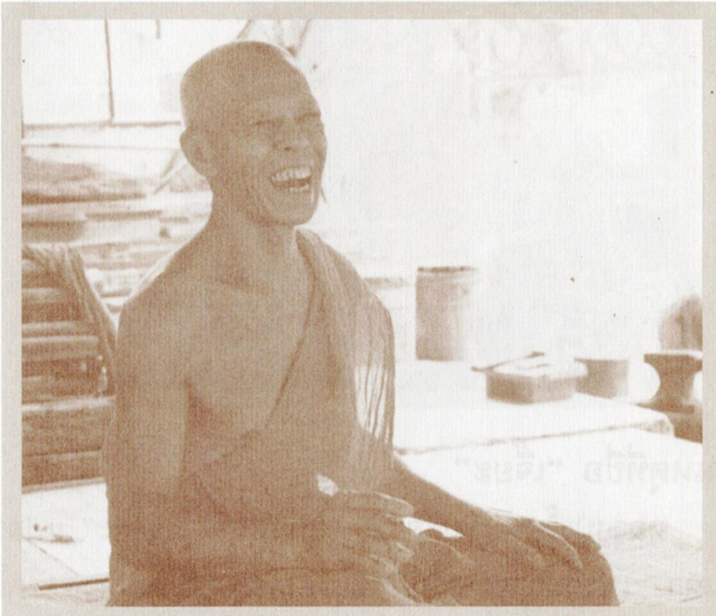
เหนือธรรม เราจึงต้องเตือนเสมอๆ ในระยะนี้เราก็เรียกว่าเอาธรรมสอนโลกตลอด มันก็ครอบไปหมดแล้วจนกระทั่งถึงเมืองนอกเมืองนา ทางอรรถทางธรรมจากอินเตอร์เน็ต จากเทปหรือจากอะไรหลายอย่างของเรา ทั่วโลกแล้วเดี๋ยวนี้คนที่ฟังเทศน์จากเรา

เราก็นำธรรมมาสอนโลกด้วยความแม่นยำ เราไม่เคยสงสัยในธรรมสอนโลกทุกขั้นของธรรม เพราะถอดออกมาจากหัวใจที่ปฏิบัติทดสอบแล้วด้วยเหตุ ได้ผลขึ้นมาเป็นยังไง เหตุไม่ถูกผลไม่ดี เหตุไม่ถูกผลไม่ถูก เหตุถูกต้องมาแล้วผลจึงเป็นที่พอใจ นำผลที่เป็นที่พอใจสอนจะผิดไปที่ไหน ไม่ผิด เราสอนโลกเราสอนอย่างนี้นะ ไปที่ไหนๆ เราตะเกียกตะกาย

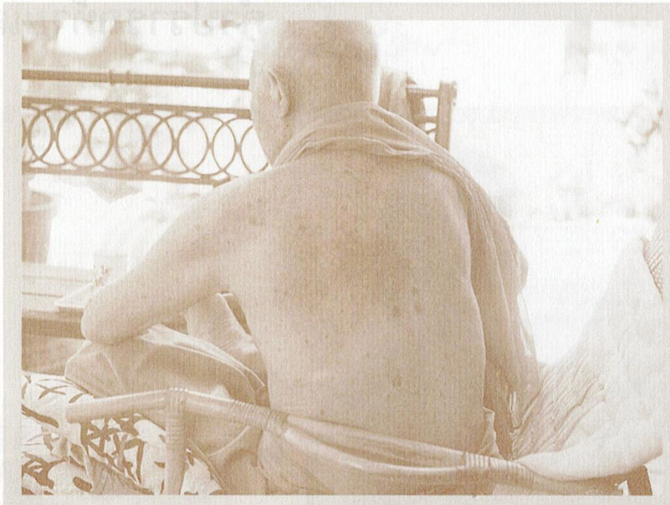

ด้วยความเมตตาทั้งนั้น ใครจะว่าหลวงตาดุทางนู้นดุทางนี้ ว่าก็เป็นปากของเขา ปากของเราเป็นปากธรรมทั้งนั้น ไม่ได้มีปากโลกปากสงสาร ปากกิเลสตัณหาเข้ามาแฝงเลย มีแต่เรื่องธรรมล้วนๆ ใครจะเอาหรือไม่เอาก็เป็นกรรมของสัตว์ ที่จะให้เราไปบังคับบัญชาอย่างนั้นเราไม่บังคับ เรื่องธรรมท่านเทศน์ให้ยึดเอาเท่านั้นเอง ต่อไปนี้จะให้พรนะ

คำปรารภท้ายเล่ม

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท เป็นลูกศิษย์องค์สำคัญของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตตะเถระ** พระบูรพาจารย์แห่งพระกรรมฐาน หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านเป็นพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง องค์หนึ่ง ท่านตั้งสัจจอธิษฐานในการปฏิบัติภาวนาแบบสู้ตาย ถวายชีวิต จนสำเร็จมรรคผลได้ธรรมมาครองใจ นับเป็น ตัวอย่างอันดีงามสำหรับพระลูกศิษย์รุ่นต่อๆ มา ท่านเป็น สหธรรมิกของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน หลวงปู่มั่น ให้ความเมตตาต่อหลวงปู่เจี๊ยะ เหมือนลูกแท้ๆ ท่านจึงเป็น ลูกศิษย์ก้นกุฏิอุปัฏฐากรับใช้หลวงปู่มั่นอย่างใกล้ชิด

สาเหตุที่ชื่อ "เจี๊ยะ"

หลวงปู่เจี๊ยะ เดิมชื่อจริงเรียกกันว่า "โอเจี๊ยะ" แปลว่า หินดำ เพราะท่านมีปานดำที่แผ่นหลัง ซึ่งคนทางภาคใต้ถือว่าท่านมีของดี เพราะหายากที่จะมีคนที่มีปานดำเต็มแผ่นหลัง แต่มาภายหลังเรียกกันสั้นๆ ว่า "เจี๊ยะ" เลยแปลว่ากินเก่งไป

จริงๆ แล้ว คำว่า "โอเจี๊ยะ" มีความหมายในทางธรรมอีกอย่างหนึ่ง คนที่มีปานประเภทนี้ จะต้องเป็นคนจิตใจแข็งแกร่งดุจศิลาแลง ทนร้อนทนหนาว ทนทุกข์ ทนสุข อดทนได้ รับได้ แก้ไขได้ทุกสภาวะกาล เหมือนจะเป็นธรรมะเตือนท่านว่า จงทำจิตใจให้เข้มแข็งดุจแผ่นหิน ใครจะนำเอาของสกปรกมาเทใส่ แผ่นหินก็คงนิ่งอยู่อย่างนั้น ใครจะนำ

เอาน้ำหอมมาเทใส่แผ่นหินนี้ ก็คงอยู่อย่างนั้นเหมือนเดิม ไม่หวั่นไหวไม่โยกคลอน หรือโอนเอนไปกับอารมณ์ต่างๆ ที่มายั่วเย้าหลอกลวง

สัญลักษณ์ขวาน

หลวงปู่เจี๊ยะ ชอบตีขวานไว้ใช้เอง เพราะขวานที่ท่านซื้อมาไม่ค่อยคม ฟันอะไรก็ไม่ได้ ท่านจึงเอาแหนบรถสิบล้อมาตีทำขวานเพื่อใช้เองและไว้ให้ทาน ซึ่งก็มีคนสงสัยว่าผิดพระวินัยบ้าง ไม่ใช่กิจของสงฆ์บ้าง ท่านก็ตอบว่า

"ไม่ผิดหรอก ไม่เห็นมีวินัยข้อไหน ห้ามพระตีขวาน" และ "พระสงฆ์ตีเองกับมือ จะไม่ใช่กิจของสงฆ์ได้ไง" เป็นต้น

การตีขวาน ในทางธรรม ท่านกล่าวไว้ว่า "ทำให้มันเป็นประโยชน์ ตีขวานด้วย ตีกิเลสความขี้เกียจขี้คร้านออกด้วยยิ่งดี บางทีนำมาพิจารณาก็เป็นธรรมได้เหมือนกัน"

จิตรวมตอนเป็นนาค

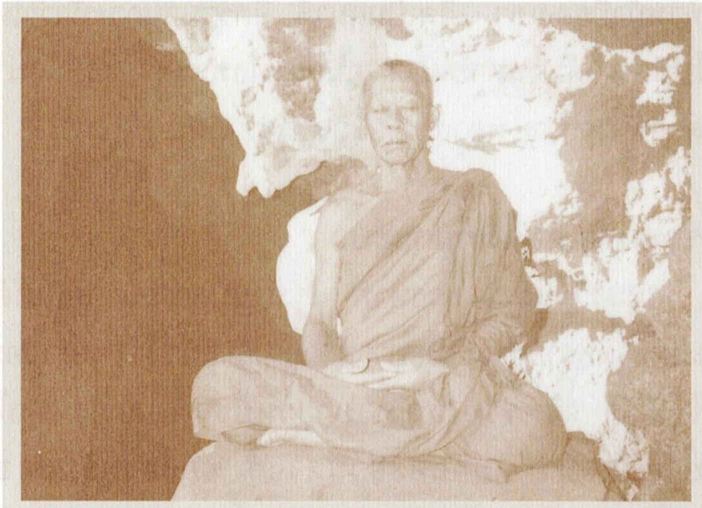
จิตหลวงปู่เจี๊ยะรวมตั้งแต่ตอนยังเป็นนาค ในระหว่างอยู่ฝึกขานนาคท่องบทสวดต่างๆ คืนหนึ่งฟังเทศน์ท่านอาจารย์กงมา ท่านเทศน์ตามปกติทุกๆ วัน ท่านก็แสดงธรรมของท่านไปเรื่อยๆ หลวงปู่เจี๊ยะก็ฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง ท่านอาจารย์กงมา สอนให้ภาวนาพุทโธ ท่านก็ภาวนาพุทโธ นั่งเข้าสมาธิฟังเทศน์อยู่อย่างนั้น พอนั่งภาวนาฟังไปๆ จิตอยู่กับคำบริกรรม หูก็ได้ยินเสียงเทศน์ไป คือจิตก็ทำหน้าที่ของเขา

หูก็ทำหน้าที่ของเขา เกิดเป็นสมาธิ จิตรวมจนกระทั่งว่าไม่มีตัวไม่มีตน ตัวตนหายหมด จนกระทั่งท่านอาจารย์กงมาฯ แสดงธรรมจบลง หลวงปู่เจี๊ยะถึงรู้สึกว่ามีตัวตนขึ้นมา

จิตรวมครั้งใหญ่ใต้ต้นกระบก

อยู่มาวันหนึ่งในพรรษาที่ ๓ ท่านนั่งภาวนาอยู่ที่ใต้ต้นกระบกที่วัดทรายงาม เมื่อภาวนาอยู่ไม่รู้จักคำว่า "หยุดถอย" จนในที่สุด "จิตรวมใหญ่ด้วยการหยั่งสติปัญญา ลงในกายานุปัสสนา แยกแยะส่วนต่างๆ ของธาตุขันธ์ออกพิจารณาด้วยปัญญาไม่ลดละ คือยกทั้งส่วนต่างๆ ว่าเป็นทุกข์ขึ้นสู่เป้าหมายแห่งการพิจารณาของสติปัญญาผู้ดำเนินงาน ทำการขุดค้นคลี่คลายอย่างไม่หยุดยั้ง จิตมีกำลังขึ้นมาอย่างประจักษ์ สามารถคลี่คลายธาตุขันธ์ จนรู้แจ้งแทงตลอดทั่วถึง ด้วยอำนาจแห่งการพิจารณากายครั้งนี้ ละเอียดลออไปทุกชิ้น ทุกส่วนทุกอัน ไม่มีตกหล่น จนได้สภาวะของใจอันละเอียดสุดนั้น จิตลงสู่ความจริง ประจักษ์ใจ โลกทั้งหลายไม่มีปรากฏขึ้นกับใจ ขาดสูญไปหมด มีอยู่จำเพาะใจดวงเดียวไม่มีสิ่งใดเจือปน"

เมื่อจิตถอนออกจากสมาธิแล้ว จิตนี้แปลกประหลาดอัศจรรย์และพิสดารอย่างลึกล้ำ ท่านถึงกับอุทานภายในใจว่า "นี่แหละชีวิตอันประเสริฐ เราได้พานพบแล้ว" คืนนั้นจึงเป็นคืนที่น่าจดจำอย่างไม่มีวันลืม

ธรรมทำให้กล้าหาญ

ธรรมชาติของจิตนี้มันแปลกกว่าที่ท่านคาดอยู่มาก มากขนาดว่าก่อนจิตรวมกับหลังจิตรวมนี้มันเหมือนกับท่านเป็นคนละคน ทั้งๆ ที่ก็เป็นคนเดียวกัน พอจิตนี้รวมถึงที่สุดแล้ว ถอนจิตออกจากสมาธิแล้ว จิตนี้มันอาจหาญไม่กลัวใคร

เมื่อภาวนาจิตลงได้อย่างนั้นแล้ว สมบัติใดๆ ในโลกที่เขานิยมว่ามีค่ามาก จะเอามากองให้เท่าภูเขาเลากา ไม่ได้มีความหมายเลย ธรรมสมบัติที่ปรากฏ เป็นธรรมสมบัติเหนือรัตนะเงินทองโดยประการทั้งปวง ท่านอัศจรรย์ในธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นที่ยิ่ง จิตไม่เกี่ยวเกาะด้วยกามคุณเลย ทั้งๆ ที่เคยสัญญากับคนรักไว้ก่อนบวชว่า “บวชเพียงหนึ่งพรรษาก็จะสึกออกมาแต่งงานกัน” เมื่อจิตมิได้เยื่อใยในโลกเช่นนั้น

อยู่มาวันหนึ่งเดินออกบิณฑบาต เจอคนที่เคยรักมาใส่บาตร ท่านจึงบอกสาวคนนั้นไปว่า "แป้งเอ๊ย..ต่อแต่นี้ไปเราจะไม่สึกแล้วนะ"

เมื่อเป็นสันทิฏฐิกธรรม คือรู้เองเห็นเองเฉพาะตนแล้ว จึงไม่นำไปพูดกับใคร และปิดไว้ไม่ให้ใครรู้ นึกถึงแต่กิตติศัพท์และกิตติคุณของท่านพระอาจารย์มั่น อยากไปปฏิบัติธรรมกับท่าน จึงได้กราบลาท่านอาจารย์กงมา และไปกราบลาท่านพ่อลี ท่านพ่อลีได้สั่งให้เอาท่านพ่อเฟื่อง โชติโก เดินทางไปด้วย

หลังจากได้พบหลวงปู่มั่น ที่วัดร้างป่าแดง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ จึงได้ถวายตัวเป็นศิษย์ หลวงปู่มั่นให้โอวาทเป็นที่พอใจ เมื่ออยู่อุปัฏฐากหลวงปู่มั่นได้ไม่นาน หลวงปู่มั่นได้มอบฟันกรามที่หลุดขณะใช้ไม้ชำระฟันไว้ให้ท่าน หลวงปู่มั่นท่านทราบได้ด้วยอนาคตังสญาณว่า หลวงปู่เจี๊ยะ จะมีวาสนาสร้างเจดีย์บรรจุทันตธาตุถวายองค์ท่านเป็นแน่แท้

ฉายาผ้าขี้ริ้วห่อทอง

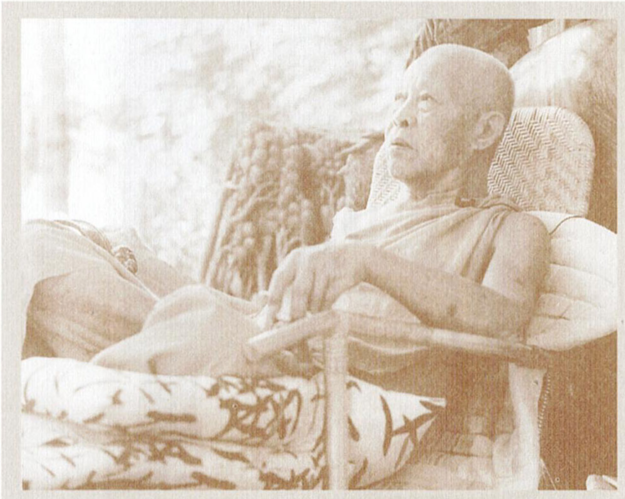
ในระหว่างจำพรรษาที่เสนาสนะป่าบ้านโคก องค์หลวงปู่มั่น ชอบเรียกหลวงปู่เจี๊ยะว่า **"เฒ่าขาเป๋"** หรือบางทีท่านก็เรียกว่า **"ผ้าขี้ริ้วห่อทอง"** ตอนหลังองค์หลวงตามหาบัว ก็เมตตาเรียกเหมือนกัน

อยู่มาวันหนึ่ง หลวงปู่มั่นได้พูดถึงหลวงปู่ขาวว่า "หมู่เอ๊ย! ให้รู้จักท่านขาวไว้นะ ท่านขาวนี่เธอได้พิจารณาถึงที่สุดแล้ว"

หลังจากหลวงปู่มั่นกล่าวชมหลวงปู่ขาวแล้ว ก็หันมาพูดเรื่องของหลวงปู่เจี๊ยะ ว่า "เออหมู่เอ๊ย... มีหมู่มาเล่าเรื่องการภาวนาให้เราฟังที่เชียงใหม่.... เธอปฏิบัติของเธอ ๓-๔ ปี เหมือนเราลงที่นครนายก มันลงเหมือนกันเลย ท่านองค์นี้ภาวนา ๓ ปี เท่ากับเราภาวนา ๒๒ ปี อันนี้เกี่ยวเนื่องกับนิสัยวาสนาของคน มันต่างกัน" (องค์หลวงปู่มั่นจิตรวมใหญ่ที่ถ้ำสาลิกา จ.นครนายก ใช้เวลาภาวนาถึง ๒๒ ปี แต่หลวงปู่เจี๊ยะจิตรวมใหญ่หลังจากภาวนาเพียง ๓-๔ ปี)

องค์หลวงปู่มั่นพาดำเนินถูกต้องตามหลักธรรมวินัย

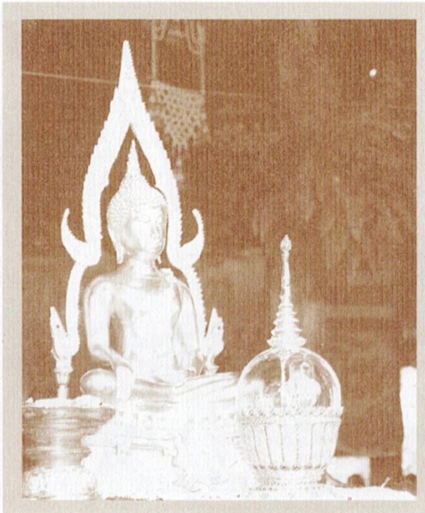
เมื่อท่านได้พักอยู่ที่วัดทรายงาม ท่านเห็นหนังสือธรรมะเกี่ยวกับการปฏิบัติ ที่สมเด็จพระสังฆราชเจ้า สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ท่านบรรยายไว้เกี่ยวกับการพิจารณากาย เมื่อนำมาอ่านดูเกิดความปีติน้ำตาไหล เพราะสิ่งที่ท่านปฏิบัติอยู่นั้นโดยไม่ได้ดูจากตำราแต่ตรงกับตำรา นอกจากการปฏิบัติตรงกับตำรา มีตำราวิสุทธิมรรคแล้ว ทางด้านวินัย เมื่อนำมาอ่านทีหลัง ที่องค์หลวงปู่มั่นพาดำเนิน พาปฏิบัติถูกต้องตามหลักธรรมวินัย ไม่มีผิดเพี้ยนเลยแม้แต่น้อย เกิดความปลื้มปีติว่า ครูอาจารย์

เรานี้ สอนเพื่อมุ่งพระนิพพานอย่างประจักษ์ใจจริงๆ ท่านก็ภูมิใจในสิ่งที่ได้ดำเนินมาพร้อมทั้งผลที่ได้จากการปฏิบัติ

คว่ำวัฏจักร วัฏจิต

ต้นปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ท่านเข้าไปภาวนาตามลำพังในดงมาลาเรีย ในเชิงเขาบายศรี บ้านยางระหง อำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี ท่านเกิดอาพาธเป็นไข้มาลาเรีย การภาวนาของท่านในขณะนั้น **จิตเกิดความอัศจรรย์ เป็นมหาสติ มหาปัญญา เป็นวิปัสสนาญาณพิจารณาคิดค้นที่จะทำลายกิเลสโดยถ่ายเดียว และท่านได้คว่ำวัฏจักร วัฏจิต คว่ำอวิชชาได้สำเร็จ กิเลสในดวงจิตถูกทำลายจนหมดสิ้น ดวงจิตกลายเป็นธรรมธาตุอันบริสุทธิ์ไม่มีกิเลสเจือปน ภพชาติการเกิดตายเป็นอันยุติลง**

ธรรมที่ท่านเสาะแสวงหา ได้พบเห็นแล้ว ท่านลุกขึ้นกราบพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า ที่ถึงใจอยู่แล้วด้วยความถึงใจอีก พุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ ตลอดจนข้อปฏิบัติอรรถธรรม เป็นความถึงใจอย่างที่สุด บุญคุณข้าวน้ำที่พ่อแม่ ตลอดจนสาธุชนทั้งหลายชุบเลี้ยงมาเป็นความหมายแห่งมหาคุณโดยแท้จริง ธรรมปีติผุดขึ้นอิ่มเอิบสุดจะประมาณได้

ระลึกถึงบุญคุณคำสอนของหลวงปู่มั่น ที่เป็นผู้เลี้ยงดูท่านมาเป็นเวลานานด้วยอรรถด้วยธรรม ถ้าไม่มีองค์ท่านเพียงองค์เดียว การปฏิบัติของท่านคงไม่มีในวันนี้ หลวงปู่มั่นเป็นผู้รู้จริงทุกสิ่งทุกอย่าง บุญคุณขององค์ท่านนี้จะเทิดทูนตลอดอนันตกาล

ถามเรื่องเทวดากับท่านพระอาจารย์มั่น

หลวงปู่เจี๊ยะ อยู่กับหลวงปู่มั่นนี้ได้รู้เรื่องราวความวิเศษของพุทธศาสนา เรื่องเทพ เทวดา ภูตผี ก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ หลวงปู่มั่นท่านเห็นเป็นประหนึ่งว่าเป็นหลักธรรมชาติทั่วๆ ไป แต่สำหรับท่านเป็นเรื่องน่าตื่นเต้น น่าหวาดเสียวตื่นตูม อยากรู้อยากเห็น เป็นเรื่องใหม่ ทั้งๆ ที่สิ่งนั้นมีประจำโลกมานมนาน หลวงปู่มั่นท่านเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และเป็นจอมปราชญ์อย่างแท้จริง เมื่อทราบว่าหลวงปู่มั่นท่านรู้เรื่องนั้นเรื่องนี้ อันเหตุสุดวิสัยของมนุษย์ธรรมดาทั่วไปจะรู้ได้ หลวงปู่เจี๊ยะก็อดที่จะกราบเรียนถามท่านไม่ได้ ทั้งที่ความกลัว มากกว่าความกล้าเป็นเท่าทวีคูณ เมื่อได้โอกาสถามก็เข้าไปใกล้ๆ อันเป็นเวลาทำวัตรปฏิบัติ "ครูบาจารย์ เทวดาหน้าตามันเป็นอย่างไง อยากเห็นบ้าง?.."

ท่านก็พูดตามอัธยาศัยว่า "ศาสนานี้เรียนให้ดีลึกล้ำที่สุด ผมไปเที่ยวภาวนาอยู่ในป่า มีสหธรรมิกของผมรูปหนึ่งอยู่ในป่าโน่นน่ะ โอ๊ย!..เจี๊ยะเอ้ย..แม้รูเท่านิ้วก้อยนี่ ท่านยังมุดเข้าไปได้ หายตัวไปเลย ทะลุฟ้า ทะลุดิน แผ่นดิน แผ่นน้ำ ทะลุได้หมด จะไปไหนเพียงแค่ลัดมือเดียว ตอนนี้ท่านตายอยู่ในป่าไปแล้ว"

จากนั้นท่านก็เล่าเรื่องไปถึงมูเซอ มีเทวดามาฟังเทศน์เยอะ มาเป็นพันๆ หมื่นๆ พวกเทวดาเยอรมันก็มาฟัง ที่นี้

พวกมูเซอเห็นแสงสว่างบนภูเขาทั้งลูก อยู่ดีๆ สว่างเข้ามาเรื่อย แสงสว่างเต็มไปหมด ตอนกลางคืนท่านนั่งภาวนาอยู่แสงสว่างจ้าหมดบนเขา

พอตอนเช้าหลวงปู่มั่นไปบิณฑบาต พวกมูเซอก็ถาม "ตุ๊เจ้า.... ตุ๊เจ้าจุดตะเกียงเจ้าพายุรึ เมื่อคืนนี้สว่างหมดทั้งเขา ตุ๊เจ้า...ใช้ตะเกียงเจ้าพายุรุ่นไหน สว่างคักแท้ ทำไมที่บนเขามันสว่างขาวเกลี้ยงหมดทั้งลูกล่ะ ..ตุ๊เจ้า"

ท่านปิดไม่บอก แล้วทีหลังท่านมาพูดให้หลวงปู่เจี๊ยะฟังว่า "เทวดามาเป็นแสนๆ นะ มาฟังเทศน์ที่ดอยมูเซอ เทวดาจากเยอรมันก็มี ทำบุญดีตายไปได้ขึ้นสวรรค์ ครูบาอาจารย์องค์ไหนมีญาณดีๆ เมื่อเราตายไปแล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ ก็จะได้เป็นลูกศิษย์ท่าน เป็นมนุษย์มันมีแต่ห่วงบ้าน เดี๋ยวตายไปเป็นเปรต ฟังซิ ต้องถือเป็นคติพระอย่าไปห่วงมันเยอะ ข้าวของเงินทอง ตายแล้วเอาไปไม่ได้หรอก ไปหัดภาวนาให้เป็นไม่ต้องเอาอะไรมาก เพียงแต่ให้ใจ พุทโธ อันเดียวก็พอแล้ว ใจอยู่กับพุทโธๆ เราก็ได้ไปสู่สวรรค์ ไปสู่สุคติ อันนี้ได้เป็นสมบัติของเราแท้ๆ เพราะเมื่อใจสงบ ใจไม่กังวล ใจเป็นสมาธิ ตายไปก็ได้ไปสู่สุคติ ถ้าใจคิด ใจวุ่นใจวาย ใจนั้นตกนรก ทำให้มันผ่องใส ทำให้มันสะอาด ใจมันหมดจดแล้วได้ไปสู่สุคติเอง"

หลวงปู่มั่น ท่านสอนพระเณรประชาชนญาติโยมเสมอว่า

"ทำไมคนอื่นเขาพึ่งตนเองได้ ทำไมเราพึ่งเราไม่ได้มันเป็นอย่างไร ตัวเท่ากัน รวยตายแล้วก็เอาเงินไปไม่ได้หรอก ให้ได้มีสมาธิดี ตายแล้วก็ถอดทั้งเงินทั้งทองไปสวรรค์สบาย ไม่งั้นตายแล้วตกนรก ตายแล้วสตางค์แดงเดียวไม่ได้ใช้ แล้วซ้ำยังตกนรกอีก ตายแล้วขนไปไม่ได้ ทำบุญแล้วดี ตายไปขึ้นสวรรค์ สร้างกุฏิวิหารตายไปมีปราสาทอยู่ เอาไม้มาถวายวัด พอตายชาตินี้ปั๊บ เทวดาก็บันดาลให้มีบ้านอยู่สบายเลย ไม่ต้องยกให้ออกแรงมาเป็นบ้าน จะไปไหนก็ลอยติดไปเลย ผู้ที่สร้างกุฏิวิหารก็อาศัยบุญตัวนี้ ไปไหนก็มีปราสาทติดตัวไปด้วยเลย เป็นเทวดาทันทีเลย"

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะนวดกำตามมือตามแขนให้ท่านแล้ว ท่านเห็นสมควรก็จะบอกให้พอ หลวงปู่เจี๊ยะก็กราบท่านออกมา ท่านนวดกำตามแขนตามขาหลวงปู่มั่นประจำทุกวัน บางทีเกือบสว่าง ตีหนึ่งบ้าง ตีสองบ้าง ตีสามบ้าง บางทีหลวงปู่มั่นท่านก็มีเรื่องเล่าให้ฟังจนเพลิน

พระโมคคัลลานะมาช่วย

หลวงปู่เจี๊ยะเล่าเรื่องต่างๆ ให้พระลูกศิษย์ฟัง ตอนสมัย อยู่กับหลวงปู่มั่นที่จังหวัดสกลนครว่า "ตอนนั้นเราได้ ๕ พรรษา ฝันว่าตกลงไปในทะเล กำลังจมมิจมแหล่ดำผุดดำโผล่ พอสักพักมีความรู้สึกว่ามีใครมาฉุดมือขึ้นจากน้ำ พอมองขึ้นไปเห็นเป็นพระที่มาฉุดขึ้น โอ้พระโมคคัลลานะจริงๆ ด้วย ทั้งตกใจ และดีใจมาก อยู่ๆ ก็มีพระโมคคัลลานะ

มาฉุดเราขึ้นจากน้ำ กำลังจะเอ่ยถามก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา เสียดายจริงๆ อยากฝันต่ออีก อยากจะเห็นอีกว่าเป็นอย่างไร เคยได้ยินแต่ชื่อในพุทธประวัติครั้งพุทธกาลนี่เป็นความจริง เพราะท่านมีฤทธิ์มาก ฉุดเราขึ้นอย่างกับสำลีเชียวนะ เบาจนไม่รู้สึก เรานี่ติดมือท่านเลย อยากฝันต่ออีก เสียดายจริง พอมองเห็นปั๊ปรู้ทันทีว่าเป็นพระโมคคัลลานะ ไม่รู้ว่ารู้ได้อย่างไร”

พระลูกศิษย์จึงถามว่า “หลวงปู่ครับหลวงปู่ตีความหมายอย่างไรครับผม”

ท่านตอบว่า “ไม่รู้สิเราทำนายไม่เป็น อาจจะเหมือนกับฉุดขึ้นจากวัฏฏสงสารมั้ง เหมือนคำสอนของพระพุทธเจ้า ใครกระทำตามธรรมอยู่นั้นก็เห็นธรรมหลุดพ้นได้ คือพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เป็นได้ เสียดายจริงๆ ที่เห็นแค่นิดเดียว เราไม่เคยเล่าให้ใครฟังนะ”

กายทิพย์ที่ถ้ำช้างร้อง

ถ้ำช้างร้องตั้งอยู่ท่ามกลางหุบเขา ห่างไกลผู้คนไม่มีทางสัญจรด้วยรถ ต้องมาทางน้ำด้วยเรือเพียงอย่างเดียว เป็นสถานที่เงียบสงัด วิเวก ลี้ลับมาก และมีกายทิพย์ เช่น ภุมมเทวดา ยักษ์ดำ ปรากฏให้พระศิษย์ของท่านที่ไปภาวนาเห็นอยู่บ่อยๆ ภุมมเทวดานี้เป็นหญิง ไม่ค่อยเป็นมิตรกับพระศิษย์ของท่าน จะแสดงกิริยารังเกียจ ไม่เคารพ และจะคอย

ถ้ำช้างร้อง อำเภอสามเงา จังหวัดตาก

กลั่นแกล้งพระศิษย์ของท่านต่างๆ นานา จนพระศิษย์ต้องนิมนต์ท่านไปช่วยปราบ เมื่อท่านไปถึงถ้ำช้างร้อง คืนนั้นภุมมเทวดาหญิงก็ปรากฏกายในชุดนุ่งขาวห่มขาว เข้ามากราบท่านด้วยความเคารพ ลงใจทุกอย่างในท่าน กิริยาที่กราบก็งดงามมาก ต่างกับกิริยาที่แสดงต่อพระศิษย์ ต่างกันราวฟ้ากับดิน **เพราะท่านถึงธรรมนั่นเอง**

เมื่อท่านพักภาวนาที่ถ้ำช้างร้อง บางคืนก็มีพญาครุฑมากราบท่าน พญาครุฑนี้เป็นลูกศิษย์ท่านพ่อลี เคารพท่านพ่อลีมาก ทุกครั้งที่มา ปรากฏกายต้องมีงูตาย

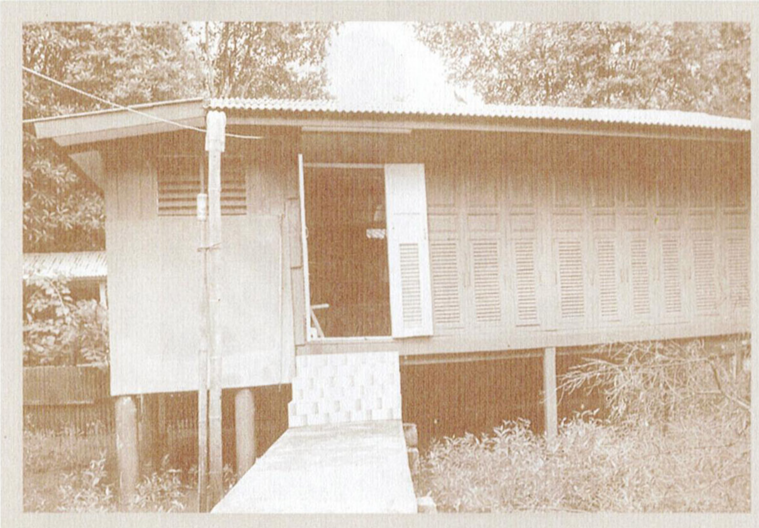
เหตุการณ์เรื่องกายทิพย์ที่แสดงความเคารพต่อท่านทำให้ทั้งพระและเณร เชื่อและเคารพในคุณธรรมของท่านอย่างสนิทใจ ออกจากถ้ำช้างร้องแล้ว ท่านก็กลับมาวัดอโศการาม

อาศัยร่มใบบุญท่านพ่อลี

เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะเดินทางไปพักที่วัดอโศการาม หลวงตามหาบัวจึงได้นิมนต์ให้ท่านอบรมธรรมะอยู่ที่วัดอโศการามนี้ก่อน อย่าเพิ่งด่วนไปที่ไหน ท่านก็ทำตามความเคารพ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าว่า....

"ท่านพ่อลีท่านก็ได้ล่วงไปแล้ว ทิ้งไว้แต่มรดกให้พระเณรดูแลรักษากันเอง รอยมือที่ครูบาอาจารย์สร้างเป็นความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ เรื่องจิต เรื่องธรรม ตลอดจนความรู้ภายใน ยากที่จะหาใครเทียมเท่าได้ ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนโดยแท้จริง ตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ เรามาพักสบายทั้งกายจิต งานอะไรที่ท่านมอบหมาย ทำสำเร็จจนหมดไม่เคยปริปากบ่น ทำถวายท่านด้วยความเทิดทูน กุฏิน้ำท่าน

สั่งทำให้เสร็จในงานสมโภชน์ ๒๕๐๐ เราก็ได้ทำถวายสุดกำลังความสามารถ การกลับมาจำพรรษาที่วัดอโศการามครั้งนี้ นับว่าเป็นการมาอาศัยร่มใบบุญครูบาอาจารย์ทำไว้อีกครั้ง ถ้าจะเปรียบแล้ว เราก็เหมือนขี้ไก่ ท่านพ่อนั้นเป็นประดุจทองคำ”

หลวงปู่ลองใจ

ตอนค่ำหลังจากโยมที่มาภาวนาเลิกภาวนาแล้ว ก่อนจะกลับลงมาจากกุฏิหลวงปู่เจี๊ยะ ท่านเปรยขึ้นว่า **“ที่ศาลามีคนธรรพ์ รูปร่างเล็กๆ เท่าเด็ก ทัดดอกไม้แดง ชอบวิ่งเล่นอยู่รอบๆ ศาลา”** ลูกศิษย์ ฟังท่านแรกๆ ก็ไม่คิดกลัวอะไร แต่พอจะเดินกลับที่พักซึ่งต้องเดินผ่านศาลา ต่างพากัน

เงียบกริบ ไม่มีใครกล้าเอ่ยคำใด ตกดึกเกิดปวดท้องแต่ไม่มีใครกล้าไปเข้าห้องน้ำ เพราะห้องน้ำอยู่ข้างศาลา แต่เมื่อทนไม่ไหวเข้าจริงๆ ก็ต้องไป เมื่อกลับมาไม่พบเหตุการณ์อะไร ต่างก็หัวเราะกันว่า ถูกหลวงพ่อลองใจแล้วไหมล่ะ

นิมิตให้ไปจัดขบวนเรือถวาย

ก่อนวันมรณภาพของหลวงปู่เจี๊ยะ ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นวงมโหรีปี่พาทย์วงหนึ่ง กำลังบรรเลงถวายในงานศพๆ หนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่บนเมรุสูงใหญ่ ผู้บรรเลงวงมโหรีนี้ดูลักษณะแล้วไม่เหมือนมนุษย์บุคคลธรรมดา แต่น่าจะเป็นเหล่าคนธรรพ์เทวดาในสวรรค์ชั้นฟ้ามาร่วมบรรเลงเพลงในทำนองเศร้าสร้อยอ้อยอิ่ง แสดงความอาลัยอาวรณ์ จากการจากไปของผู้เสียชีวิตผู้นี้

ในฝันนั้นเห็นตัวข้าพเจ้าเดินถือผ้าบังสุกุล นำขบวนเรือผ้าป่าเข้าไปถวายพระเถระองค์หนึ่ง เมื่อตื่นจากฝันแล้วจึงมาหวนคำนึงว่า จะมีผู้ใดเสียชีวิตหนอ และผู้เสียชีวิตนี้จะต้องเป็นผู้ที่เทพบุตร เทพธิดาเคารพนับถืออย่างมาก จึงได้มีมโหรีปี่พาทย์ มาร่วมขับบรรเลงเพลงคร่ำครวญอาลัยอาวรณ์ขนาดนั้น ซึ่งต่อมาไม่นาน ก็ได้รับทราบข่าวการมรณภาพของหลวงปู่เจี๊ยะในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ จึงรีบไปคารวะศพท่านที่วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม จังหวัดปทุมธานี

เทวดามาคารวะศพ

หลังจากกราบคารวะศพท่านเรียบร้อยแล้ว จึงเดินลงมาจากเจดีย์แล้วเงยหน้าขึ้นไปมองดูที่เจดีย์เพื่อรำลึกถึงองค์หลวงปู่เป็นครั้งสุดท้าย พลันเหลือบเห็นบนท้องฟ้า มีเมฆก่อตัวเหมือนรูปเจดีย์ ปลายยอดแหลม ดูแล้วเหมือนมีเจดีย์อยู่ข้างล่าง บนพื้นดิน หนึ่งองค์ ซึ่งผู้คนกำลังคารวะศพหลวงปู่อยู่ และมีเจดีย์ลอยอยู่บนท้องฟ้า อีกหนึ่งองค์ ซึ่งเหล่าเทวดามาร่วมคารวะเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงชี้ให้เพื่อนๆ ดูความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นบนท้องฟ้าในเย็นวันนั้น

วันพระราชทานเพลิงศพ

ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๗.๐๐ น. เป็นวันพระราชทานเพลิงศพ โดยสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินเป็นองค์ประธานฝ่ายฆราวาส และพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน) เป็นองค์ประธานฝ่ายสงฆ์ ท่านได้เมตตาแสดงธรรมจนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. แล้วเป็นองค์ประธานจุดไฟ พระภิกษุฆราวาสหลั่งไหลมากราบคารวะศพหลวงปู่จากทั่วทุกสารทิศ

รุ่งเช้าหลังจากฉันเช้าแล้ว หลวงตาท่านได้แสดงธรรมและเป็นองค์พิธีสามหาบเก็บอัฐธาตุหลวงปู่ด้วยองค์ท่านเอง

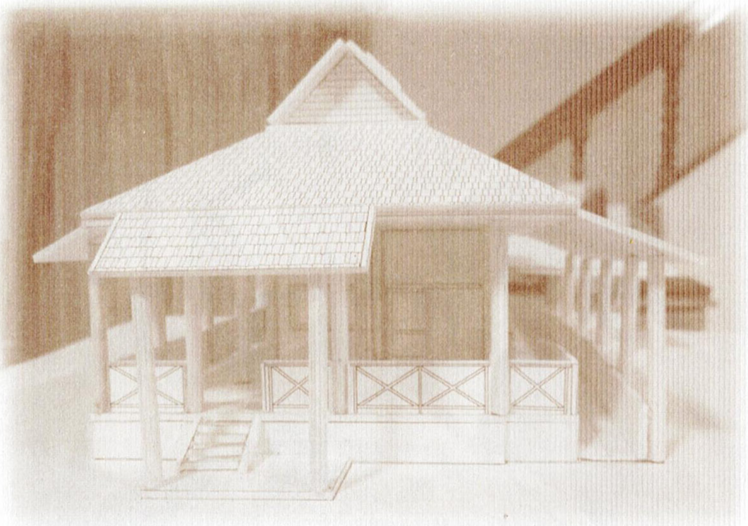
แล้วจึงกลับสวนแสงธรรม สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นก็ได้จัดขบวนเรือผ้าป่า นำปัจจัยไทยทานเข้าไปถวายหลวงตามหาบัวตามที่ได้ฝันเห็นมา เพื่อแสดงความคารวะอาจาริยบูชาคุณหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท ที่ท่านได้ลาลับโลกไปตามกฎสัจจธรรมเหลือไว้แต่คุณงามความดีที่โลกจดจำอย่างไม่รู้ลืม

จึงขอผลานิสงส์ผลบุญที่คณะศิษย์ได้ดำเนินรอยตามองค์พระบรมศาสดา ครูบาอาจารย์ สะสมผลบุญอย่างไม่ขาดสาย จัดพิมพ์หนังสือธรรมะบูชาคุณ **หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท** แจกเป็นธรรมบรรณาการ เผยแผ่พระพุทธศาสนาเพื่อยังประโยชน์แด่สาธุชนทั้งหลาย ทำ**สวนปฏิบัติธรรมสายธาร-สายธรรม** ให้แก่ผู้ใฝ่ในทาน ศีล ภาวนาได้มีสถานที่ปฏิบัติธรรม ที่สำคัญคือการสร้างกุฏิสมปรารถนาบูชาคุณองค์

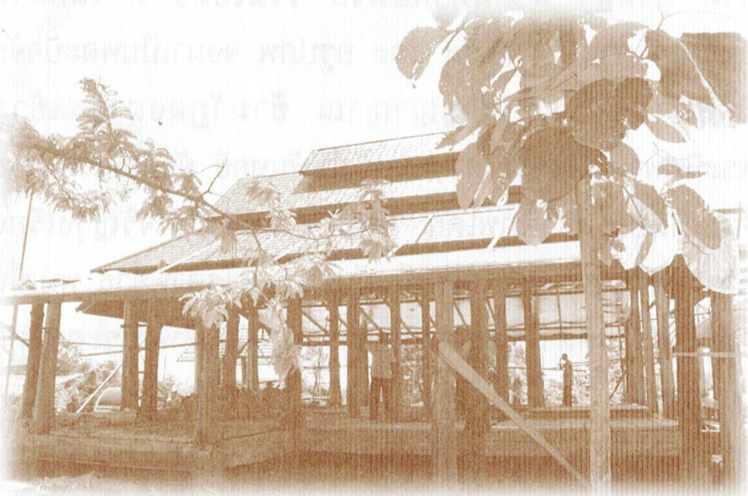

พระเถระ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** ผู้มีพระคุณต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รวมไปถึง ๓ โลกธาตุ อันได้แก่ กามภพ รูปภพ และ อรูปภพ จงมาเป็นพละปัจจัยนิสัยนำส่ง ให้เกิดปัญญาญาณ ข้ามวัฏสงสาร เข้าสู่พระนิพพานได้โดยไว หากแม้นยังไม่พ้นทุกข์ ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในชาติภพใดๆ ขอให้พบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ความขัดสนจนใจอย่าได้มี เป็นผู้ปราศจากโรคาพยาธิ พบเห็นแต่ผู้ใจดีมีเมตตา สมความปรารถนาในสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

ศิษย์ปากน้ำ

แบบจำลองกุฏิสมปรารถนาบูชาคุณพระมหาเถระ
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ภาพกุฏิกำลังดำเนินการก่อสร้าง

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร
นำโดย หลวงพ่อทอง จันทสิริ

ขอเรียนเชิญ ท่านผู้มีจิตศรัทธา หลั่งไหลน้ำใจดุจสายธาร บริจาคทรัพย์ตามศรัทธา เพื่อก่อสร้างกุฎิศาลาเสนาสนะไว้เป็นที่ปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา สืบต่อพระพุทธศาสนา ให้ยั่งยืนตลอดไป และขอให้อานิสงส์ผลบุญที่ท่านได้กระทำในครั้งนี้ ติดตามเกื้อหนุนท่านและครอบครัวเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งพึงประสงค์ทุกประการ

รายการก่อสร้าง

๑. เจดีย์พระเกศแก้วจุฬามณี บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พระเกศาธาตุ และพระอรหันต์ธาตุ ไว้เพื่อสักการะบูชา

๒. กุฏิพระเถระสร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ถวายแก่หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ทางเดินจงกรม และต้นไม้ใหญ่ปลูกรอบบริเวณ

๓. ศาลาปฏิบัติธรรม ห้องน้ำ ถนน สะพานข้ามลำธาร ถังเก็บน้ำ และสิ่งจำเป็นอื่นๆ

ผู้มีจิตศรัทธา ร่วมบริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข โทร. 08-1964-5877 บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาเพลินจิต **เลขที่ 059-2-71510-3**

อานิสงส์ของการถวาย
กุฏิศาลาเสนาสนะ ไว้เป็นที่ปฏิบัติธรรม

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสเอาไว้ว่า "การถวายสังฆทานที่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นประธาน แม้จะมากถึง ๑๐๐ ครั้ง ก็ยังได้บุญน้อยกว่า การถวายวิหารทาน อันได้แก่การสร้างหรือร่วมสร้าง โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ ศาลาโรงธรรม และการถวายวิหารทาน แม้จะมากถึง ๑๐๐ ครั้ง ก็ยังได้บุญน้อยกว่า การให้ธรรมทาน คือการเทศน์ การสอน ธรรมะแก่ผู้อื่นที่ยัง ไม่รู้ให้ได้รู้ ที่รู้แล้ว ให้ได้รู้ยิ่งๆ ขึ้น ให้ได้เข้าใจใน มรรค ผล นิพพาน ให้ผู้ที่เป็นมิจฉาทิฐิได้กลับใจเป็นสัมมาทิฐิ ชักจูงผู้คนให้เข้าปฏิบัติธรรม"

จากหนังสือ วิธีสร้างบุญบารมี โดย สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

"สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ"
การให้ธรรมะชนะการให้ทั้งปวง

วัดอโศการาม
WAT ASOKARAM
เลขที่ 136 หมู่ 2 ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10280
SAMUTPRAKARN, THAILAND 10280
โทรศัพท์ / โทรสาร : 0-2389-2299, 0-2395-0003

หนังสือรับรอง

ที่ 106/2552

ตามที่คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข ได้ดำเนินการก่อสร้าง กุฏิ ศาลาปฏิบัติธรรม และเสนาสนะ ณ สวนปฏิบัติธรรม "สายธาร-สายธรรม" ที่ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ อันประกอบด้วย

1. ที่พักของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน 1 หลัง
2. ศาลาปฏิบัติธรรม 1 หลัง
3. ที่พักผู้ปฏิบัติธรรม 2 หลัง
4. และจะดำเนินการก่อสร้างในโอกาสต่อไป เป็นต้นว่า ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และเสนาสนะอื่นที่จำเป็นสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยดี จึงมอบให้คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข เป็นผู้ประสานงานดำเนินการในนามของวัดอโศการาม ต่อไป

วัดอโศการาม

วันที่ 21 สิงหาคม 2552

(พระญาณวิศิษฏ์)

เจ้าอาวาสวัดอโศการาม

เรียนเชิญร่วมทำบุญมหากุศลซื้อที่ดิน
ณ สวนปฏิบัติธรรม สายธาร-สายธรรม
ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

คณะเรือบุญปากน้ำศิษย์ ท่านพ่อลี ธัมมธโร ขอเรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา ร่วมทำบุญมหากุศลซื้อที่ดิน เพื่อขยายสถานที่ปฏิบัติธรรม ถือศีลภาวนาให้กว้างขวาง ออกไป ที่ดินที่ต้องการขยาย เป็นพื้นที่ติดกับบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ปลูกกุฏิสมปรารถนาบูชาคุณพระเถระ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

จึงขอเชิญชวนผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคทรัพย์ซื้อที่ดินเพิ่มเติม จำนวน ๙๙๙ กอง กองละ ๒,๒๓๓ บาท หรือตามศรัทธา เพื่อให้การจัดซื้อสำเร็จได้ด้วยดี

ขอให้อานิสงส์ผลบุญที่ท่านได้กระทำในครั้งนี้ติดตามเกื้อหนุนท่าน และครอบครัว เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพานสมบัติ สมปรารถนาในสิ่งพึงประสงค์ทุกประการ

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมบุญซื้อที่ดิน

ณ สวนปฏิบัติธรรม สายธาร-สายธรรม

ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

บริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข **โทร. 08-1964-5877**

บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์

สาขาเพลินจิต **เลขที่ 059-272013-2**

ชมรมผู้ปฏิบัติธรรม *"สายธาร-สายธรรม"*

ขอเชิญชวน สาธุชนผู้ใฝ่บุญทั้งหลายร่วมเป็นเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ**พุทธประวัติ ชีวประวัติครูบาอาจารย์** และพระธรรมเทศนา โดย **พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน** แจกเป็นธรรมทาน เพื่อถวายเป็น พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา อุทิศบุญกุศล แด่ บิดา มารดา ตลอดผู้มีพระคุณ เทวดาประจำตัว และเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

รายการหนังสือที่จัดพิมพ์มีดังนี้

๑. พระอัฐิธาตุพ่อแม่ครูอาจารย์เป็นของอัศจรรย์

๒. หนีนรกมาเกิด (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๓. ไม่มีใครลำบากยิ่งกว่าหลวงปู่มั่น

๔. พลังจิตอัศจรรย์ ท่านพ่อลี (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๕. วิสาขบูชา

๖. แม่จะไปละนะ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๗. ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

๘. พ่อตาย พ่อยัง

๙. หลวงตาพาดำเนิน

๑๐. ท้าวสักกเทวราชมาขอ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๑๑. พระอัฐิธาตุพระอาจารย์มั่น เป็นของอัศจรรย์ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

๑๒. หอมอะไร...นา

๑๓. คลังหลวงคือหัวใจของชาติ

๑๔. ข้าวทิพย์รวงทอง
๑๕. เป็นเพชรน้ำหนึ่งเพราะความพากเพียร
๑๖. มาฆบูชา
๑๗. ตามรอยพระบาท
๑๘. เปิดไตรโลกธาตุ
๑๙. ใจเป็นบุญ ใจเป็นธรรม อยู่สบายเหนือโลก
๒๐. หลวงปู่โต
๒๑. ๙ ปี สำเร็จ
๒๒. ขวานหลวงปู่เจี๊ยะ

ขอให้อานิสงส์ผลบุญนี้ จงมีแด่ท่านทั้งหลาย ได้เป็นผู้มีกายอินทรีย์งามบริสุทธิ์สะอาดผ่องใส มีปัญญาว่องไว ความทรงจำดุจพระสารีบุตร ทุกภพทุกชาติเทอญ **นิพพาน ปัจจโย โหตุ**

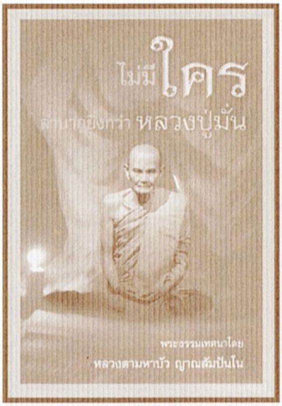
รวมหนังสือธรรมะ

พิมพ์เพื่อแจกเป็นธรรมทาน ๒๒ เรื่อง

จำนวน ๒๒๑,๗๓๑ เล่ม ค่าจัดพิมพ์ ๒,๗๕๒,๙๙๒ บาท

ไม่มีใคร
หลวงปู่มั่น
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พลังจิตอัศจรรย์
ท่านพ่อลี
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

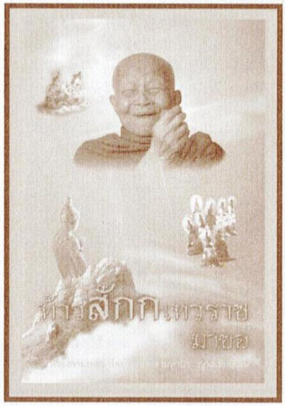
วิสาขบูชา

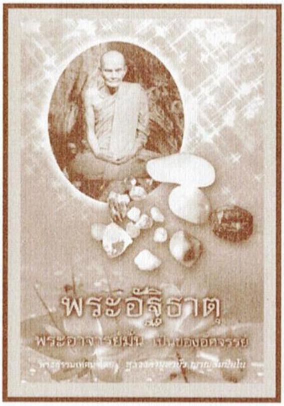
แม่
จะไปละนะ
พระธรรมเทศนาโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ท้าวมหาพรหม
มี ๔ หน้า
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

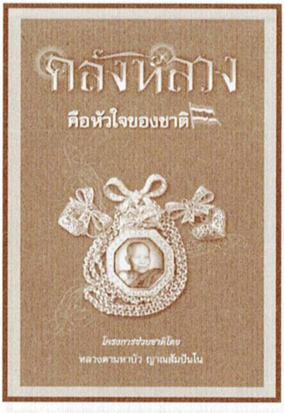
พ่อตาย
พ่อยัง
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงตา
พาดำเนิน
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

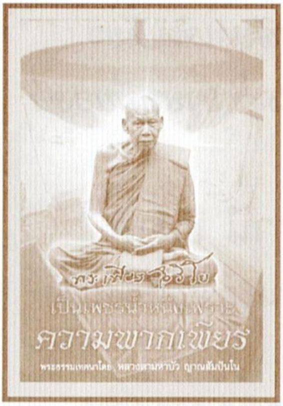

มาขอ

พระอัฐิธาตุ

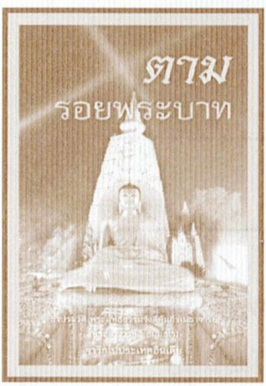

หอม
อะไร...นา

คลังหลวง
คือหัวใจของชาติ
โครงการช่วยชาติโดย
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

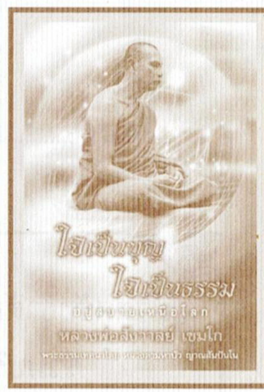

ข้าวทิพย์รวงทอง
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

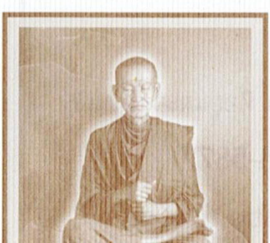

ความพากเพียร
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

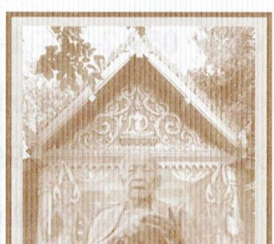

มาฆบูชา

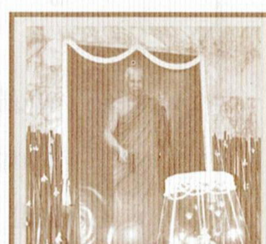

ตาม
รอยพระบาท

เปิดไตร
โลกธาตุ

ให้เป็นบุญ
ให้เป็นธรรม
หลวงพ่อสังวาลย์ เขมโก

หลวงปู่โต
ชีวประวัติ
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

๙ ปีสำเร็จ

ขวาน

สร้างหนังสือธรรมะเพียงเล่มเดียว
มีอานิสงส์เท่ากับสร้างพระหลายหมื่นองค์

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

หนังสือเล่มนี้แจกเป็นธรรมบรรณาการ
ด้วยความปรารถนาดี

จาก ....

ผู้มีจิตศรัทธาต้องการเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ
ร่วมบริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข
บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาเพลินจิต
เลขที่ 059-2-71511-1

หมายเหตุ : ท่านที่โอนเงินเข้าบัญชี กรุณาแจ้งชื่อ ที่อยู่และจำนวนเงิน
ที่หมายเลขโทรศัพท์ **08-1964-5877**
E-Maill : saitarn_saidham@hotmail.com
www.saitarn-saidham.com

อานิสงส์ของการสร้างสิ่งพิมพ์

พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

แจกจ่ายเป็นธรรมทาน

๑. เกิดกุศลจิตแก่ผู้จัดสร้าง ทำให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีความเจริญในธรรม

๒. จิตใจสงบ มั่นคงในคุณธรรมความดี

๓. คำกล่าวเป็นสัจจะ พูดอะไรมีผู้เชื่อถือ

๔. เป็นที่รักของปวงเทพเทวดา และชนทั้งหลาย

๕. เจ้ากรรมนายเวรจากอดีตชาติเมื่อได้รับส่วนบุญแล้ว จะเลิกละการจองเวร

๖. ทุกข์โศกโรคภัย จะคลี่คลายจากหนักเป็นเบา จากเบา จะมลายหายไป

๗. สุขภาพกายดี สุขภาพจิตดี การงานรุ่งเรือง ครอบครัว อยู่เป็นสุข

๘. คลาดแคล้วจากภัยอันตรายที่เกิดจากเหล่ายักษ์ปีศาจ และสัตว์ร้ายทั้งปวง

๙. ทุกภพชาติที่เกิดเป็นมนุษย์ จะได้พบพระพุทธศาสนา และได้ฟังธรรม จากพระอริยเจ้า

รับชมและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา

ทางสถานีโทรทัศน์เสียงธรรมบ้านตาด
ช่อง **LUANGTABUA**

สงสัญญาณผ่านดาวเทียมไทยคม 5

ค่า Polaripy V ค่าความถี่ 3826 MHz

ค่า Symbol rate 1445 Ksps ได้ตลอด 24 ชั่วโมง
รับฟังเสียงพระธรรมเทศนา

ทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน

คลื่นความถี่ FM 103.25 MHz เป็นประจำทุกวัน
ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา

ได้ที่ **www.luangta.com** หรือ **www.luangta.or.th**

ขอเชิญร่วมทำบุญเครื่องมือแพทย์

ตึกสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลศูนย์อุดร

โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

โอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร ดังนี้

ธนาคารกสิกรไทย สาขาเอกมัย เลขที่ 059-2-50100-9

ธนาคารกสิกรไทย สาขาอุดรธานี เลขที่ 110-2-20733-3

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอุดรธานี เลขที่ 510-4-18734-8

คณะเรือบุญปากน้ำ *ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร* อัญเชิญ
ขบวนเรือผ้าป่าถวายเป็นอาจริยบูชาคุณ หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท
ในวันพระราชทานเพลิงศพ วันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

นตฺถิ สนฺติ ปรํ สุขํ
สุขอื่นยิ่งกว่า ความสงบไม่มี
จุนฺโทภิกฺขุ
พระครูสุทธิธรรมรังษี